

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 19)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 473—474
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΕΤΟΣ ΙΗ' 1—15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἐπὶ τῇ ἀγίᾳ μεταστάσει Αὐτῆς

Ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς

Λαμπράν καὶ ἔσοχον πανήγυριν ἐπιτελεῖ τὴν 15ην Αὐγούστου ἡ Μήτηρ ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησία, συγκαλοῦσα πάντα τὰ πλήθη τῶν φιλεόρτων εἰς τοὺς ἱερούς τῆς ὀρθοδοξίας Ναούς, ἵνα ἀπονεύμωσι τὸν δίκαιον καὶ πρέποντα σεβασμὸν τῇ μεταστάσει Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ καὶ θαυμάσωσι μετάστασιν σώματος μοναδικὴν καὶ φύσεως ὁρους ὑπερβαίνουσαν.

Σήμερον, ἡ τῶν Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα καὶ τῶν Χερουβεὶμ ἐνδοξοτέρα πρὸς τὴν Ζωὴν μετατίθεται. Σήμερον ἡ Πανάμωμος νύμφη καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα ἀφράστως ἐκδημεῖ. Σήμερον, ἡ δεδοξασμένη Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ ἀειπάρθενος Κόρη, ὁ θρόνος τοῦ Ὑψίστου, τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος καὶ ὑπερένδοξος Μήτηρ τῆς Ζωῆς πρὸς τὰ Οὐράνια σκηνώματα ἀπέρχεται. Ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενος, περικυκλοῖ τὴν νεκροφόρον κλίνην καὶ ἀναμέλπει ὕμνους ἐξοδίου καὶ ἐγκώμια ἄφθαστα πρὸ τῆς κοιμηθείσης Παρθένου. Οἱ πιστοὶ πανταχόθεν συρρεύσαντες μετὰ λαμπάδων τὸ θεοχαρί-

τωτον σκηνώμα τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν τάφον προπέμπουσι. Ἡ πληθὺς τῶν ἀγγέλων περὶ τὸ ἀκήρατον σῶμα περιίπταται καὶ προπέμπει «τὴν τεκεῦσάν τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν» μετὰ δέους καὶ ἱερᾶς συστολῆς.

Καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ αὐτῇ πομπὴ καταλήγει εἰς τὴν Γεσθημανῇ, ἐνθα καὶ κατατίθεται εἰς τάφον τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραϊνὲς σῶμα τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος. Ἀλλὰ παρέμεινεν εἰς τὸν τάφον τὸ σῶμα τῆς Ἀγίας Παρθένου ; οὐχί, διότι, ὅπως τὸ Σῶμα τοῦ υἱοῦ Τῆς ἀνέστη, ὁμοίως καὶ τὸ Σῶμα αὐτῆς μετέστη. Τὸ σῶμα τῆς Ἀγίας Κόρης δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ περαιτέρω ταπεινώσεις τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τῆς μεταβολῆς εἰς τέφραν. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Κύριος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὅποιον Τὸν ἐγέννησε, ὥστε νὰ διαλυθῇ εἰς τέφραν καὶ νὰ περιμένῃ ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν. Τούναντίον, ὥφειλε νὰ βιασθῇ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Μητέρα Του τὴν ἐνδοξον Μετάστασιν καὶ τὴν θέσιν, ἣτις κατ' ἀξίαν ἀνῆκε Αὐτῇ ἐν τῇ τῶν Οὐρανῶν ἀτελειότητι μακαριότητι.

«Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν

σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» προφητεύει ὁ προφητάναξ Δαβὶδ περὶ τῆς κοιμήσεως αὐτῆς. «Καὶ σημεῖον μέγα ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ· γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα», συμπληροῖ τὸ ἐγκώμιον τῆς Παρθένου ἡ Ἀποκάλυψις. Τὴν τηλικαύτην Παρθένον Μαρίαν τίσι λόγοις ἐγκωμίων χρῆσάμενοι ἐπαξίως ἀνυμνήσωμεν;

«Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία;» ἡ «ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον;» διερωτᾶται ὁ τῆς Ἐκκλησίας ὑμνογράφος. Καὶ τῷ ὄντι! τίς ἐπαξίως δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἥτις ἐχρημάτισεν βασιλικὸς θρόνος καὶ ἐπίγειος οὐρανὸς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ; ποῖος διαθέτει δυνάμιν ῥητορικοῦ καλάμου καὶ εὐφραδοῦς γλώσσης, ἵνα πλέξῃ στεφάνους ἐγκωμίων πρὸς ἐκείνην, πρὸς, ἣν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὅτε κατέβη ἐξ οὐρανοῦ, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὸ «χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον μυστήριον» ἔμεινεν ἔκθαμβος ἐνώπιον τοιαύτης Παρθενίας καὶ ὅλως περιδεῆς προσεφώνησεν Αὐτῇ καὶ εἶπεν: «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ;» Καὶ τί λέγω; ὑφίσταται ἐπὶ γῆς θνητὸς δυνάμενος νὰ δοξάσῃ καὶ τιμήσῃ ἐπαρκῶς Ἐκείνην, ἣν ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων εἰς τὸ ὑπέρτατον ἄκρον τῆς θείας δόξης ἀνύψωσεν καὶ ἐν δεξιοῖς Αὐτοῦ ἐκάθισεν ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς;

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι ἀναζητοῦμεν λέξεις ἐγκωμιαστικὰς διὰ τὴν μακαρίαν Παρθένον, ἥτις πάντων καὶ πασῶν ὑπερέχει κατὰ τὰς ἀρετάς; Οὐδὲν λοιπὸν δυνάμενοι νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ ἄφθιτον κλέος τῆς Παρθένου διὰ τῶν εὐτελῶν μας ἐπαίνων, σιγῇ ἅς τιμήσωμεν καὶ σιωπῇ ἅς δοξάσωμεν Ἐκείνην, ἣν πᾶσαι αἱ γενεαὶ δικαίως καὶ ἀξίως μακαρίζουσι.

Ἡ Παναγία δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ἐπαίνους, οὔτε ἐγκωμιαστικούς λόγους. Ζητεῖ καὶ ποθεῖ τὴν σωτηρίαν μας. Ἐπιθυμεῖ διακαῶς καὶ μεσιτεύει διαπαντὸς πρὸς τὸν φίλτατον υἱὸν τῆς, ὅπως καταστῶμεν ἐνάρετοι καὶ Χριστιανοὶ ἀξιοὶ τοῦ τετιμημένου ὀνόματος, ὃ φέρομεν.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ φιλόστοργος

μήτηρ ὅλων ἡμῶν, ἥτις μεριμνᾷ καὶ προνοεῖ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν. Εἶναι ἡ κοινὴ προστάτις τοῦ γένους τῶν θνητῶν, ἡ καταφυγὴ, ἡ σκέπη, ἡ παρηγορία, τὸ τεῖχος, τῶν καταπονουμένων ὁ λιμὴν ὁ ἀχείμαστος, ἡ θερμὴ μεσίτις πρὸς Θεὸν πάντων ἡμῶν. Ποσάκις ὁμως ματαιοῦμεν τὰς μεσιτείας Αὐτῆς διὰ τῆς εἰς τὸ κακὸν ἐπιμονῆς μας! Ποσάκις ἐξάπτομεν τὴν θεῖαν ἀγανάκτησιν διὰ τῶν πολλῶν μας πλημμελημάτων καὶ παροργίζομεν τὸν Θεὸν μὲ τὰς βεβήλους πράξεις μας! Ἀλλ' ἡ Παναγνος Παρθένος καὶ τότε δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει, δὲν μᾶς ἀφήνει ἀπροστατεύτους, δὲν μακρύνει τὸ ἔλεος Τῆς ἀφ' ἡμῶν. Ἐάν, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν μελετήσωμεν καὶ ἐμβαθύνωμεν προσεκτικῶς εἰς τὴν ζωὴν μας, θὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι πολλάκις ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μᾶς ἐβοήθησεν ἐν κρίσιμοις στιγμαῖς, μᾶς ἐνίσχυσεν ἐν ὥρᾳ πειρασμῶν, μᾶς διέσωσεν ἐκ χαλεπῶν κινδύνων, μᾶς ἐπροστάτευσεν καὶ μᾶς ἐσκέπασεν, ὅσάκις οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ βοηθῶν.

«Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; ποῦ προσδράμω λοιπὸν καὶ σωθῆσομαι; ποῦ πορευθῶ; ποῖαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; ποῖαν θερμὴν ἀντίληψιν; ποῖαν ἐν ταῖς θλίψεσιν βοηθόν;» ἐκφράζει ἐναγωνίως πᾶς πιστὸς ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενος καὶ μηδαμόθεν βοηθούμενος. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι τὸ ἱνδαλμα τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως. Εἶναι τὸ βίωμα, ἡ ἀγάπη, ἡ λατρεία καὶ τὸ ὑπερπύθον ἀκουσμα πάσης χριστιανικῆς ψυχῆς. Εἶναι τὸ μᾶλλον τιμώμενον καὶ ἀγαπώμενον πρόσωπον ὑπὸ τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ τὸ πρόσωπον, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀφιέρωσε τὰ περισσότερα, τὰ μελωδικότερα καὶ τὰ θεσπεσιώτερα ἄσματα. Πανάμωμε Κόρη, ἥτις ἀπέρχεσαι πλησίον τοῦ ἀγαπητοῦ Σου Υἱοῦ καὶ τῆς ὁποίας σήμερον τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς τὴν Κοίμησιν πανηγυρίζομεν, μὴ ἀφήσῃς ἡμᾶς ὀρφανούς, οἵτινες πάντες σὲ ἔχομεν κοινὴν ἡμῶν Μητέρα!

Στήριξον ἡμᾶς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ πίστει. Ἐνδυνάμωσον, ὦ Μήτηρ φιλόστοργε, ὅπως πράττωμεν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀποφεύγωμεν τὸ πονηρὸν.

Διὰ τῶν εὐπροσδέκτων δὲ μεσιτειῶν Σου, Θεομήτορ, Ἀχραντε, ἀξιώθειμεν καὶ ἡμεῖς τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Γένοιτο!!

Είσοφοι ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Μέσω τοῦ Ἱερέως Νικολ. Καλοσκάμη Ἐφημερίου Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας—Καραβά

Πολυξένη Δημητρίου	500
Ἰωάννης Μανώλας	100
Δέσποινα Κασάμπη	300
Διάφοροι Πειραιῶς	70
Ἀνώνυμος Εὐαγγελιστρίας Καραβά	500
Ἱερὸς Ν. Κολοσκάμης	100
Κυρία Σοφία	100
Ἀνώνυμος	200
Ἰωάννης Βελουδός	1000
Διάφοροι	50
Μαρία Ἀθανασοπούλου	50
Μάρθα	120
Σοφία Ἰωσηφίδου	50
Μαρούσα Προσκ.	50
Κύριος Βασίλειος	100
Νικόλαος Κουταλιάνης	50
Διάφοροι	65
	3405

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ

Οἰκογένεια Μελανίτου	300
Ἀνώνυμος	500
Σταματία Σαραντινοῦ	50
Κύριος Λάζαρος	300
Νικόλαος Νικολάου	500
Ἀκακία Μοναχὴ	100
Κασσιανή Μοναχὴ	100
Νικόλαος Χατζιωάννου	100
Γεώρ. Βγενόπουλος	200
Μάρθα Λιακάκου	500
Ἀνδρομάχη Κουλιούσα	200
Ἐμμανουήλ Μπουρνέλης	50
Ἀρτεμία Μοναχὴ	300
Παρθένα Χαλκίδου	100
Διονύσιος Δροῦτσος	200
Μελανίτη Παύλου	100
Εὐαγγελία Πολυχρονοπούλου	300
Αἰκατερίνη Ταυλαρίου	100
Ἱερὸς Ναὸς Ρόδου τὸ Ἀμάραντον	100
Παράρτημα Καρύστου	300
Παρασκευὰς Τζίφας	2.000
Σπυρίδων Τριπολιτσῶτης	50
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Ταξιάρχων Ν. Ἡράκλ.	800
Ἀρχιμαν. Νικόδημος Πατρῆς	500
Ἰωάννης Πακουλίδης	50
Ἱερὸς Ν. Ἀγ. Τριάδος Τρίμη	1.170
Ἀνώνυμος	1.000
Ἀνώνυμος	100
	10 070

Μέσω τοῦ κ. Νικολάου Μάρου

Παρασκευὴ Μητρώη	100
Βασίλειος Μητρώης	100

Χαρίκλεια Μιχαλοπούλου	250
Γεωργία Κουάνη	500
Βασιλικὴ Χαρίτου	100
Εὐάγγελος Σταθάτος	36
Ἀγγελικὴ Μάρου	50
Νικόλαος Μάρου	50
	1186

Μέσω Ἱερέως Νικολάου Χατζοπούλου Ἐφημερίου Ἀγ. Τριῶν Παρθένων—Βοτανικοῦ

Αἰκατερίνη Βουτσαδάκη	400
Συρίσου Θεώνη	50
Οἰκογένεια Γιαννίση	2000
Σταυρούλα Λαγογιάννη	50
Ἀνώνυμος Κυρία	500
	3000

Μέσω Ἀρχιμ. Παναρέτου Πετρίδη Ἐφημερίου Ἀγ. Γεωργίου—Κηφισιάς

Παράρτημα Πτολεμαΐδος	1000
Ἱερομ. Γεράσιμ. Σκουτανιώτης Ἀγιορείτης	200
	1200

Μέσω Ἀρχιμ. Βασιλείου Λιάτσου Ἐφημερίου Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν—Κορίνθου

Ἰωάννης Παῖβανᾶς	300
Παράρ. Κορινθίας	500
Ἰωάννης Κουσέντιος	100
Μαρία Βούλγαρη	50
Σπυρίδων Χρήστου	200
Μαρία Μπολέτη	50
Ἰωάννης Δρητσος	100
Σοφία Ἀναστασοπούλου	50
Ἀνώνυμος	50
Εὐπραξία Μοναχὴ	50
Ἀνώνυμος Μοναχὴ	200
» » Μοναχὴ	50
Δήμητρα Σταύρου	50
	1.750

Μέσω Ἱερέως Νικολάου Δεσποτιδῆ Ἐφημερίου Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ

Διάφοροι Κυρίες	115
Ἰωάννης Εὐσταθίου	50
Διάφοροι Κυρίες	105
Σοφία Βιζιλέτου	50
Χρυσάνθη . . .	100
Κυρία Εὐτυχία	50
Διάφοροι	50
Ἀρχοντοῦλα Ἀποστόλου	50
Ἐλευθερία Κοντουμέλη	100
Ἄννα Τσιτσιμπούκου	100
Ἑλένη καὶ Ἰωάννης	500
Διάφοροι	50

*Εκπαλίδου . . .	50
Σοφία Θεοδωρίδου	50
*Ιερὸς Ναὸς Εὐαγγελ. Θεοτόκου	300
	1.725

Μέσω Ειρήνης Καρόλου

Διάφοροι Κυρίαί	50
Παναγιώτης Χρήστου	100
*Αργυρῶ Βλαστάρα	50
*Ανώνυμος	100
*Ελένη . . .	350
Φανή Λαμπρινοπούλου	100
Μαρία Παπαδήμα	100
Σπυρίδων Παπακωνσταντίνου	100
*Αγγελῆς *Αγγέλου	100
*Ελένη Α. . . .	60
*Ανδρέας Μακρῆς	50
Λεβάντα Κουλοχέρη	100
Διάφοροι	125
Γεώργιος Πασσᾶς	50
*Αννα Μιχαήλου	50
*Ανώνυμος	50
Κων)τίνος Μακρηδάκης	100
*Ιωάννης Νικολάου	100
Δημήτριος Μπάτσης	100
Στέλλα . . .	200
*Αρχιμανδρίτης *Αγαθάγγελος . . .	500
Αργυρὸς Ταλασπύρος	200
	2.735

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ τῶν Γραφείων

*Αλέξανδρος Ξηρομερίτης	100
Μοναχὸς *Αβέρκιος	50
Βαρβάρα *Αργυρούλη	100
*Ανδρονίκη Κουτσουφλάκη	50
Θεόδωρος Θεοδοσιάδης	200
Δημήτριος Γεωργίου	200
Μοναχὸς Χαρίτων	100
*Αθανάσιος Καραγιάννης	100
Ειρήνη Γκύλη	500
Μοναχὴ Θεοδούλη	100
Γεωργία Σπυρόγλου	100
Παναγιώτα Οἰκονομίδου	500
Θεοδωροπούλου Σοφία	100
Αικατερίνη Βαγιατζόγλου	300
I.N. *Αγίου *Ανδρέου	1.010
Ειρήνη *Ιορδανίου	100
*Ανώνυμος	100
Τριγῶνα ἐκ Χίου	130
Παράρτημα Δομοκοῦ	300
Γεώργιος *Αναπλιώτης	500
	3.640
Σύνολον	28.711
*Εκ προηγουμένων	283.590
Γενικὸν Σύνολον	312.301

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Πρὸς τὴν Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν
Ἐξουσιοδοτήσεως
Ἐνταῦθα

Αἱ ὑπογεγραμμένοι θρησκευτικοὶ καὶ ἔθνικοι ὀργανώσεις πληροφοροῦνται τὴν κατάθεσιν παρὰ τῇ Κοινοβουλευτικῇ Ἐπιτροπῇ Ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς ἐπείγουσαν ψήφισιν Νομοσχεδίου προβλεπόντος τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς λειτουργίας τῶν ἰδιωτικῶν Ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν ΣΤΟΠ.

Ἡ ψήφισις τοιοῦτου Νόμου ἀποβλέπει προφανῶς εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν τῆς Διοικήσεως μὲ τὴν ἀναγκαίαν Νομοθετικὴν διάταξιν, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς λειτουργίας τοῦ Ὀρθοδόξου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ «ὁ Καλὸς Ἀγγελοῦ» τοῦ ὁποῦ αἱ ἐκπομπαὶ προκαλοῦν τὴν συνδυασμένην ἐπίθεσιν ὅλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῶν κατεργαζομένων τὴν διάβρωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἡτοὶ Οὐνιτῶν, Εὐαγγελικῶν, Μασσῶν, Ἰεχωβάδων, Σιωνιστῶν κλπ. Σ.Τ.Ο.Π. Αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἔθνικοι ὀργανώσεις διαμαρτύρονται ἐντόνως διὰ τὴν ἐπιδιωκομένην διὰ παντὸς μέσου συντριβὴν ἐν τῇ γενέσει τῆς εὐλαβοῦς προσπάθειας δημιουργίας Ὀρθοδόξου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ προοριζομένου νὰ διακηρύσσει καὶ νὰ προασπίζῃ εἰς εὐρυνόμενον διαρκῶς κύκλον τὰς Ὀρθοδόξους διδασκὰς καὶ τὰς Ἑλληνοπρεπεῖς παραδόσεις εἰς τὴν ὑποπροϊούσαν ἠθικὴν καθίζησιν διατελοῦσαν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. ΣΤΟΠ. Εἰδοποιοῦν τὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου ὅτι ἡ τυχὸν σύμπραξις των διὰ τῆς ψηφίσεως σκανδαλώδους Νομοσχεδίου εἰς τὴν ἀνοσίαν δώξιν τοῦ ἐν λόγῳ Σταθμοῦ, θὰ ἐδμιούργει εἰς εὐρυτάτας μάζας θρησκευομένων καὶ ἔθνικῶς σκεπτομένων Ἑλλήνων τὴν φρικαλέαν καὶ ὀλεθρίαν ἀπὸ ἀπόψεως συνεπειῶν πεποιθῆσιν ὅτι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Κοινοβούλιον διεβρώθη ὑπὸ τῶν ὑπὸ ἡλως κινουμένων ἐχθρῶν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἔθνους μας. ΣΤΟΠ. Ζητοῦν τὴν ἀπόρριψιν τοῦ κατατεθέντος Νομοσχεδίου καὶ τὸν Δημόσιον στιγματισμὸν τῶν σχόντων τὴν πρωτοβουλίαν τῆς καταθέσεώς του. ΣΤΟΠ.

Ἀπαιτοῦν τὴν ἄμεσον ἐκδοσιν ἀδείας κανονιστικῆς λειτουργίας τοῦ «Καλοῦ Ἀγγέλου».

1) Οἱ τρεῖς ἱεράρχαι, 2) Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος ἔνωσης, 3) Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, 4) Κυψέλη Γλυφάδας, 5) Σωματεῖον «Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», 6) Ἀδελφότης «Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», 7) Πανελλήνιος ἔνωσης ἑθελοντῶν Αἰμοδοτῶν, 8) Πανελλήνιος ἔνωσης Εφέδρων Ἀξιωματικῶν, 9) Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον, 10) Πανελλήνιος Θρησκευτικὴ καὶ ἔθνικὴ Ὀρθόδοξος Κοινωνία, 11) Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια, 12) Ἀδελφότης «Ἀγία Τριάς», 13) Ἐνώσεις Ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9ῃ Ἰουλίου 1965

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀντιγραφῆς

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΗΣ

Ἐποιοδομητιυή στήλη

«Ὅστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτά τοῦ σκοτοῦς, καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν»

(Παῦλος)

Εἶναι τελείως ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ κατακρίνειν καὶ καταλαλεῖν τῶν ἄλλων. Ἡ κατάκρισις ἀποτελεῖ ἁμαρτήματα θεομίσητον καὶ δείγμα νοῦς ὑπερφιάλου. Ὁ ταπεινόφρων οὐδέποτε κατακρίνει. Ὁ ὑπερήφανος τουναντίον καταδικάζει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν εὐρίσκει ὕλην διὰ τὴν ἐπάρατον κατάκρισιν. Ὁ Ἀπ. Παῦλος προτρέπει ἡμᾶς νὰ μὴ ὑποπίπτωμεν εἰς δυσμενεῖς κρίσεις κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν λέγων: «μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε». Ἀποτελεῖ ἀλήθειαν ἀναντίρρητον, ὅτι πολλάκις κρίνομεν ἀνεπεικῶς τοὺς ἄλλους ἕνεκα τινὸς ἐλαττώματος ἢ ἀτελείας ἢ ἀδυναμίας, τὴν ὁποίαν διεκρίναμεν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν. Ποσάκις ὅμως οἱ φαινομενικῶς οὗτοι ἀτελεῖς καὶ μὴ ἀνώτεροι ἄνθρωποι καὶ Χριστιανοὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἔχουν μυστικὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι θὰ τοὺς δικαιώσουν πρὸ τοῦ μέλλοντος ἀδεκάστου κριτηρίου; ποσάκις ὀπισθεν τῆς ἐξωτερικῆς κατωτερότητος καὶ τῶν πολλῶν πνευματικῶν ἀτελειῶν κρύπτεται μία μεγάλη ψυχὴ μετὰ πίστιν ζέουσαν καὶ ἔργα ἀρετῆς ἀξιοθαύμαστα; μὴ λησμονῶμεν ἄλλωστε, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος μαρτυρεῖται, πολλὰ καὶ εἰς ἁγίους ἄνδρας διαπρέποντας ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἁγιότητι παρετηρήθησαν καὶ τινες ἀτέλειαι καὶ ἀδυναμίαι πνευματικαί, ἃς ὁ Θεὸς παραχωρεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος «ἵνα μὴ ναυχήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Τὸ τέλειον, τὸ ἰδεώδες, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἰδανικὸν ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, τὴν «πανήγουριν τῶν πρωτοτόκων» «τὴν πόλιν τοῦ ζῶντος Θεοῦ», ἐνθα ζῶσι αἰωνίως.

ὡς τὰ πνεύματα τῶν ἁγίων καὶ τῶν δικαίων «τῶν τετελειωμένων», ὡς ἀποκαλεῖ τούτους ὁ ὕμνωδὸς τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τῆς γῆς ἐπικρατεῖ πάντοτε τὸ κακόν, τὸ ἐφάμαρτον, τὸ ἀνόμιον, τὸ ἀτελές.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὅλοι ὑποκείμεθα εἰς ἁμαρτίας καὶ πλημμελήματα καὶ ἀτελείας δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν «ὡς σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες» αὐστηρῶς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ τοὺς συμπαθῶμεν καὶ νὰ καλύπτωμεν διὰ τῆς ἀγάπης τὰς τυχόν ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίας αὐτῶν. «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει ἢ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει.» βροντοφωνεῖ ὁ θεοκῆρυξ Παῦλος Ὁ ἀγαπῶν εἰλικρινῶς καὶ ἀνυποκρίτως τὸν ἀδελφόν του δὲν τὸν κατακρίνει, ἀλλὰ τὸν σκεπάζει καὶ προσεύχεται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ ψυχικὸς κόσμος ἐξ ἄλλου τῶν ἄλλων ἀποτελεῖ μίαν ἄβυσσον ἀπύθμενον καὶ ἀνεξιχνίαστον δι' ἡμᾶς. Μόνον «ὁ ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας» παντογνώστης Θεὸς γινώσκει τὰ βάθη τῶν καρδιῶν καὶ τὴν προαίρεσιν καὶ τὰς διαθέσεις ἐκάστου καὶ τὰ ἐλατήρια τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς, ὅθεν, οἱ ἄνθρωποι κρίνομεν ἐκ μέρους καὶ ἐλλιπῶς, ὡς μὴ γνωρίζοντες ὅλον τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἄλλου καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Ἄς ἀφήνωμεν λοιπὸν τὴν κρίσιν εἰς τὸν Δικαιοκρίτην Θεὸν καὶ ἃς μὴ κρίνωμεν ποτε πρὸ καιροῦ ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν τὴν Δεσποτικὴν ἐντολήν «Μὴ κρίνητε, ἵνα μὴ κριθῆτε· ἐν ᾧ γὰρ μέτρῳ κρίνετε, κριθήσεσθε καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν».

Ἀπὸ τὸ μνημόσυνον τὸ τελεσθὲν τὴν 30ὴν Ἰουνίου ἐ. ξ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου — Μεσημερίου — Χαλκιδικῆς, ὑπὲρ τῶν σφαγιασθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων, Ἑλλήνων χριστιανῶν εἰς τὴν Νικομήδειαν τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1920.—

**«Πάντα Ισχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ»
(Φιλιπ. δ' 13)**

Δὲν ὑπάρχει ἔργον πνευματικόν, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ συντελεσθῇ ἄνευ κόπων καὶ θυσιᾶν. Ὅτι-
δήποτε ὁ χριστιανὸς θέτει ὡς πρόγραμμα εἰς τὴν
ζωὴν του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ, πρέπει ἀπαραιτήτως πρό-
τερον νὰ δοκιμάσῃ πόνον, θλίψιν, ὀδύνην πρὸς ἀντι-
μετώπισιν τῶν ποικίλων δυσκολιῶν, ἀντιδράσεων καὶ
ἀντιξοοτήτων. Δύναται τις ἀκόπως καὶ εὐχερῶς νὰ
ἀποκτήσῃ τὴν ἀρετὴν ; ἢ μπορεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν
ἑαυτὸν του ἀνώτερον τῶν παθῶν καὶ νὰ τὸν ἐξαγνί-
σῃ παντελῶς ἄνευ αὐταπαρνήσεως καὶ θυσιῶν πολ-
λῶν ; δύναται τις νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἡθικὴν βελ-
τίωσιν τῶν ἄλλων καὶ τὴν πνευματικὴν των κατάρ-
τισιν καὶ τελειοποίησιν, ἂν μὴ πρότερον χύσῃ ἰδρῶ-
τας πνευματικὸς καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδίας του
πρὸς ἐπιτεῦξιν τοῦ ὑψηλοῦ ἰδεώδους τούτου ; βε-
βαίως, ὄχι. — Οἱ κόποι ὁμως, οἱ κίνδυνοι, αἱ στερή-
σεις, αἱ θυσίαι καὶ αἱ πάσης φύσεως προσπάθειαι,
αἱ ὁποῖαι καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ διὰ
τὴν ἐπιτυχίαν ὀρισμένων σκοπῶν, οὐδὲν ἀγαθὸν ἄ-
ποτέλεσμα φέρουν, ἂν δὲν ἔχουν τὴν ἐνίσχυσιν καὶ
τὸν φωτισμὸν ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστόν « *Ἄνευ
ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν* » διεβεβαίωσαν τὰ
ἄψευδέστατα χεῖλη τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ. « *Οὐ τοῦ
θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεού-
τος Θεοῦ* » διακηρύσσει ἐξ ἄλλου τὸ στόμα τοῦ Χρι-
στοῦ, ὁ θεὸς Παῦλος.

Ὅστις, ὅθεν, θέλει νὰ φέρῃ εἰς αἷσιον πέρας
ὅσα ἔργα ἀναλαμβάνει, ὀφείλει νὰ ζητῇ τὴν βοή-
θειαν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραττεν ὁ ἅγιος
ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα κατάρθωνε
καὶ ἐπετύγγανε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ
γράψῃ πρὸς τοὺς Φιλιππησίους : « *Πάντα Ισχύω ἐν
τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ* ». « *Αἰτεῖτε καὶ δοθή-
σεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀ-
νοιγήσεται ὑμῖν* » παροτρύνει ἡμᾶς ὁ Κύριος εἰς τὴν
ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ἀθάνατον ὁμιλίαν του. Εἶναι ἴαν
παρηγόριοι καὶ ἐλπιδοφόροι οἱ λόγιοι οὗτοι τοῦ Σω-
τῆρος Χριστοῦ, διότι ἀποκαλύπτουν τὸ μέγεθος τῆς
ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς, τῆς ἀγάπης Ἐκείνης,
ἣτις πάντοτε εἶναι ἐτοίμη νὰ βοηθήσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ,
νὰ τονώσῃ, νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν ἀδύνατον καὶ ἀνίσχυ-

ρον πνευματικῶς ἄνθρωπον. « *Ἐν μόνον ζητεῖ ἀπὸ
αὐτὸν ὁ Θεός, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐκζητή-
σιν τοῦ Θεοῦ Ἑλέους του* ». Εἰς τὰς κρίσιμωτέρας
στιγμὰς τῆς ζωῆς του, εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν
μεγαλυτέρων δυσκολιῶν καὶ ἐμποδιῶν, εἰς τοὺς
πλέον χαλεποὺς κινδύνους καὶ δεινὰς συμφοράς, ὀ-
φείλει ὁ Χριστιανὸς νὰ καταφεύγῃ πρὸς τὸν Σωτῆ-
ρα Χριστὸν ἀναφωνῶν μετὰ τοῦ ψαλμοῦ « *Κύ-
ριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου ἀπὸ τίνος δει-
λιάσω;* ». Τότε, ἀληθῶς, θὰ ὑποχωρήσουν διὰ τῆς
χάριτος τοῦ Θεοῦ πάντα τὰ δυσχερῆ καὶ ἐπίπονα
καὶ « *τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις* » θὰ κατορθω-
θοῦν διὰ τῆς θείας βοηθείας. Εἰς τὴν περίπτωσιν
αὐτὴν θὰ δύ-νεται ὁ Χριστιανὸς νὰ λέγῃ ὡς ἄλλος
Παῦλος « *Πάντα Ισχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με
Χριστῷ* ». Ἄς ζητῶμεν. ὅθεν πάντες τὴν χάριν καὶ
τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Θεοῦ εἰς πάσας τὰς στιγμὰς τῆς
ζωῆς ἡμῶν, καὶ τὰς εὐχαρίστους καὶ τὰς δυσαρέ-
στους, καὶ τὰς εὐτυχεῖς καὶ τὰς δυστυχεῖς, ἵνα
οὕτω ἔχωμεν ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπροσμάχητον βοηθὸν
πλησίον ἡμῶν, τὸν παντοδύναμον Θεὸν πρὸς ἐκπλή-
ρωσιν ὅλων τῶν εὐγενῶν ἡμῶν πόθων καὶ ἐπιδιώ-
ξεων, καθότι ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διαβεβαίωσεν,
ὅτι : « *Ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν* ».

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ

— Ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας
δαιώτατος Μοναχὸς Π. Κλεόπας, ἀπὸ εὐγενῆ του
καλωσύνην κινούμενος ἐβιβλιοδέτησε δωρεὰν περὶ
τοὺς 100 τόμους τῆς « Φωνῆς Ὁρθοδοξίας » τῶν
ἐτῶν 1962—63—1964 ἡμοῦ.

Οἱ κομπότατα δεδεμένοι τόμοι οὗτοι πω-
λοῦνται ἐν τοῖς Γραφείοις καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας
ἡμῶν πρὸς 70 δρ. ἑκάστος. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπο-
στέλλονται πρὸς 75 δραχμάς.

Οἱ ἐγγράφοντες νέους 20 συνδρομητάς, θὰ
λαμβάνουν δωρεὰν ἓνα τόμον τοιοῦτον

Σημειωτέον, ὅτι τὸ προῖόν τούτων καὶ τῶν δια-
φόρων ἄλλων φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς
τὰς ἐκκλησίας ἡμῶν προορίζεται διὰ τὴν ἀτέγερ-
σιν τοῦ οἰκοτροφείου.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶ
Μ. Πεύκου — Ἀττικῆς τοῦ Σεβ. Ἀγίου
Σαλαμίνοιο κ.κ. Γερωντίου.

Διὰ τοὺς Γονεῖς

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ὅταν ἐσημειώναμεν εἰς προηγούμενον ἄρθρον, ὅτι διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν χρησιμώταται εἶναι αἱ καλὰ συμβουλαί, εἵχομεν βεβαίως τὴν γνωστὴν ἀπάντησιν πολλῶν γονέων Ἄφ' οὗ κινήσουν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν, ἐκφράζουσιν μὲ ἀναστεναγμὸν τὸ παράπονόν των.

Δὲν μὲ ἀκούουν τὰ παιδιὰ μου! Καὶ ἄλλος προσθίεται.

Τοὺς τὰ εἶπα καὶ τὰ ξαναεἶπα. Τὰ εἶπα μίαν δυό, πέντε, δέκα φορές. Δὲν ἐννοοῦν νὰ τὰ ἀκούσουν!

Συμμεριζόμεθα τὸν πόνον τῶν γονέων διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Θὰ ἠθέλαμεν ὅμως νὰ ἐρωτήσωμεν γίνεταί μὲ τὸν καιάλληλον τρόπον ἢ συμβουλὴ; Ἡ μήπως συνοδεύεται ἀπὸ φωνὰς καὶ κραυγὰς καὶ ἐπιπλήξεις σφοδράς, ἀπὸ λόγους πικροὺς καὶ ὕβρεις καὶ κατάρας καὶ ἀπειλὰς; Ἐὰν συμβαίνει τοιοῦτον τι—καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἐννοοῦν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ παρέχουν τὰς συμβουλάς των—τότε μὴ ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ σεβασθῶν τὰ παιδιὰ τοὺς λόγους σας. Ὅταν σὺ ἐρεθίζεσαι, εἶναι φυσικὸν νὰ ἐρεθισθῇ καὶ τὸ παιδί. Καὶ τότε, δὲν εἶναι βέβαια δυνατόν νὰ προσέξῃ τὰς συμβουλάς σου.

Ἀλλὰ ὥς δεχθῶμεν, ὅτι ἡ συμβουλὴ προσφέρεται μὲ τρόπον καλόν, δηλαδὴ μὲ ἐνδιαφέρον, μὲ ἡρεμίαν, μὲ ἐξήγησιν τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς ὑπακοῆς καὶ μὲ ἀνάλογα παραδείγματα. Πάλιν ὅμως δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν, ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ διορθωθῇ ἀμέσως ἓνα ἐλάττωμα ἢ μία κακία. Ὑπάρχουν ἔμφυτα ἐλαττώματα, βαθύτατα ριζωμένα εἰς τὴν ψυχὴν. Ὑπάρχουν ἔξεις κακαί, αἱ ὅποιαι παρασύρουν ὅχι μόνον μικροὺς, ἀλλὰ καὶ μεγάλους. Καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν δέχεται εὐκόλως τὴν ὑπακοήν. Μήπως δὲν αἰσθανόμεθα ὅλοι δυσκολίαν, προκειμένου νὰ ἐφαρμόσωμεν ὅσα καλὰ ἔχομεν διδαχθῇ; Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχει πάντοτε μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ τῶν ὧν ἀναγνωρίζομεν ὡς ὀρθὰ καὶ τῶν ὧν ὁπράττομεν;

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμεθα ἀνυπόμονοι καὶ νὰ νομίζωμεν ὅτι μὲ μίαν ἢ δύο συμβουλάς εἶναι εὐκόλον νὰ διορθωθῇ κάθε παρεκτροπὴ τοῦ παιδιοῦ. Δὲν βλέπετε τί συμβαίνει μὲ τὰς σωματικὰς ἀσθενείας; Καμμία σχεδὸν δὲν θεραπεύεται ἀμέσως. Ἡ θεραπεία χρειάζεται πάντοτε ἀνάλογον διάστημα χρόνου. Ἐὰν τὸ παιδί σας πάσχῃ ἀπὸ ἐλονοσίαν, βεβαίως δὲν θὰ τοῦ δώσετε μίαν μόνον φορὰν κινήσῃν ἀλλὰ θὰ τοῦ δίδετε τακτικὰ καὶ ἐπὶ καιρὸν, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Παρομοίως καὶ τὸ φάρμακον τῆς συμβουλῆς, πρέπει νὰ δίδεται τακτικὰ. Καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα, θ' ἀρχίσῃ ἔστω μία μικρὰ καλυτέρευσις. Καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ σήμερον κανὲν ἀποτέλεσμα, δὲν αποκλείεται νὰ φανῇ ἡ ὠφέλεια εἰς τὸ μέλλον. Ὁ γεωργὸς σπείρει σίτον, ἀλλ' ὁ σπόρος φυτρώνει ἔπειτα ἀπὸ μῆνας. Καὶ ἡ καλὴ συμβουλὴ πολλάκις φέρει τὸ ἀποτέλεσμα ἔπειτα ἀπὸ χρόνον πολύν, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξύ οἱ γονεῖς

εἶχον ἀπελπισθῇ διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ τέκνου των. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὀριστικῶς ἐπῆγαν χαμένα ὅλα αἱ συμβουλαί, σὺ ὁ γονεὺς ἐξέτελεσες τὸ καθήκον σου. Ὅχι μόνον δὲν θὰ φέρῃς εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἔχῃς τὴν δικαίαν ἀνταμοιβήν, μολονότι ἀπέτυχεν ἡ καλὴ σου προσπάθεια.

Μὴ παύσης, λοιπὸν, νὰ συμβουλευῇς εἰς τὸ καλὸν τὰ παιδιὰ σου. Ὅπως καθημερινῶς ἐτοιμάζεις εἰς αὐτὰ φαγητὸν καὶ ποτὸν καὶ ὅλα ὅσα χρειάζονται, παρομοίως πρέπει νὰ παρέχῃς εἰς αὐτὰ καὶ τὰς καλὰς συμβουλάς, αἱ ὅποιαι εἶναι πολὺ χρησιμώτεραι καὶ ἀναγκαιότεραι ἀπὸ τὴν τροφήν καὶ τὸ ἐνδυμα.

ΑΚΡΑΤΕΙΑ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ἐκ τῆς Σοφίας τῶν Πατέρων

Ὁ Ἀββᾶς Παμβὼ στερούμενος γραμματικῆς μορφώσεως ἐῤῥηγεν εἰς ἓνα διὰ νὰ μάθῃ τῶν ψαλμῶν τὴν ἐξήγησιν. καὶ ἀκούων τὸ ρητὸν ποῦ λέγει **«Εἶπα φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου, τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσῃ μου»** (Ψαλ ΔΗ' 1), δὲν ἠθέλησε νὰ γυρίσῃ ἄλλην φορὰν διὰ νὰ λάβῃ δεῦτερον μάθημα. Διότι ἔλεγε.— Ἄν κατορθώσω νὰ ἐπιτύχω τοῦτο μὲ τὸ ἔργον, αὐτὸς ὁ στιχος μοῦ φθάνει διὰ νὰ σωθῶ.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν εἶδεν ὁ διδάσκαλός του καὶ τὸν ἠρώτησε, διὰ ποῖον λόγον ἄφησε καὶ ἐπέρασεν ἕξ μῆνες, χωρὶς νὰ λάβῃ καὶ ἄλλο μάθημα; Τῷ ἀπεκρίθη: διότι μέχρι τώρα δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἔκτελέσω τοῦ στίχου ἐκείνου τὴν παραγγελίαν. Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ συνέβῃ νὰ ζῇσῃ χρόνους πολλοὺς, πάλιν τὸν ἠρώτησεν ἄλλος, ἄραγε ἔμαθες τὸν στίχον ἐκεῖνον; Τὸν ἔμαθα, εἶπεν, ὅμως μετὰ βίας, διότι εἰς τεσσαράκοντα ἐννέα χρόνους ἠδυνήθην νὰ τὸν ἐφαρμόσω.

Τόσον δύσκολον εἶναι νὰ χαλινώσῃ τις τὴν εὐόλιστον **γλῶσσαν**, νὰ **μὴ ἁμαρτάνῃ**.

Κάποιος νέος πολὺλογος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἱεροκράτην καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν προσλάβῃ μαθητὴν του.

—Θὰ σὲ δεχθῶ μαθητὴν μου, τῷ εἶπεν, ὅμως ζητῶ παρὰ σοῦ διπλὴν τὴν πληρωμὴν τὴν μίαν διὰ νὰ σὲ διδάξω νὰ ὁμιλῇς, καὶ τὴν ἄλλην διὰ νὰ σὲ μάθω νὰ σιωπᾷς.

Μὲ τοῦτο ἤθελε νὰ δείξῃ ὁ φιλόσοφος, ὅτι ἕξ ἴσου εἶναι μεγάλη τέχνη νὰ ἡξεύρῃ τις νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ ἡξεύρῃ νὰ σιωπᾷ.

Ἡρωτήθη ὁ Σόλων, ὁ εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, διὰ τί εὐρισκόμενος εἰς ὁμήγουριν πολλῶν σιωπᾷ. Κάποιος μάλιστα περὶ αὐτοῦ εἶπε: οὗτος ἢ ἄφωνος εἶναι ἢ τρελλός. Καὶ ὁ φιλόσοφος ἀπήντησεν. Τὸ ὅτι δὲν εἶμαι ἄφωνος, τὸ βλέπετε φανερά, διότι ὁμιλῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ τρελλός μὲ τὸ νὰ σιωπῶ, διότι ὁ τρελλὸς νὰ σιωπήσῃ δὲν δύναται.

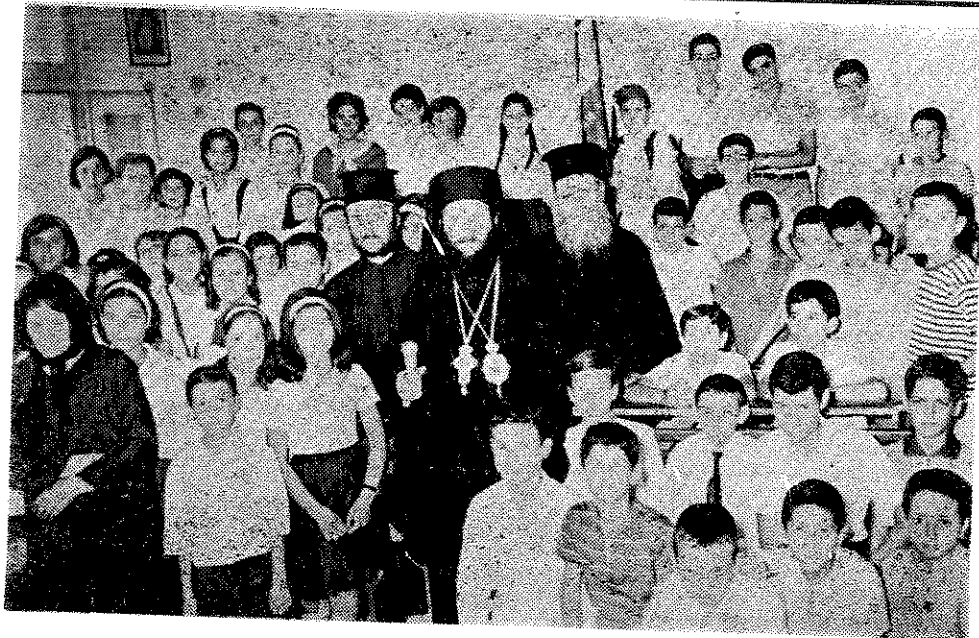
ΕΠΙ ΤΗ ΚΟΙΜΗΣΕΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ δερμή Μεσίτις

Γύρω ἀπὸ τὸ ἱερόν της σκῆνος συγκεντρωμένοι οἱ Ἀπόστολοι κηδεύουν τὴν Μητέρα τοῦ Διδασκάλου των. Κηδεύουν τὴν Μητέρα τῆς ἀγάπης, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς. Τὸ ἀποστολικὸν τὸν ἔργον καὶ αἱ ὁδοιπορίαι διακόπτονται πρὸς στιγμὴν, τὸ κήρυγμα παύει, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ὁ θρῆνος, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ πόνος τῶν τέκνων διὰ τὴν κοίμησιν τῆς μητέρας. Καὶ Ἐκείνη, σιωπηλὴ ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης, διδάσκει τὴν ὑπομονήν, τὴν καλωσύνην, τὸν πόνον, τὴν στοργήν. Ἡ Κοίμησις τῆς παρουσιάζει τὴν αἰωνιότητα. Ἀκούει καὶ δέχεται εὐμενῶς τὰς ψαλμωδίας καὶ τὰς προσευχὰς τῶν Μαθητῶν καὶ προσβλέπει μὲ μητρικὴν συμπάθειαν εἰς τοὺς στεναγμούς καὶ τὰ δάκρυά μας. Εἰς τὴν «Χάριν» τῆς καταφεύγουν οἱ πιστοί, ὅταν τοὺς κυκλῶνουν αἱ ζάλαι τοῦ βίου, «ὥσπερ μέλισσαι κηρίον». Τὸ ὄνομά της εὐλαβικὰ προσφέρουν ἢ μητέρα, τὸ παιδί, ὁ ἄρρωστος, ὁ τραυματίας. Οἱ ναοὶ τῆς εἶναι προσκυνήματα, εἰς τὰ ὁποῖα συρρέουν τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν. Διότι ἡ Παναγία δὲν εἶναι μόνον ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ Μητέρα τοῦ κόσμου. Ἡ Πλατυτέρα, ποὺ ἔχει τὰς χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ Δεομένη ἐνῶ τὰ βλέμματα αὐτῆς στρέφει διαρκῶς πρὸς τὴν γῆν, τῶν θλιβομένων ἡ Χαρά Εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, ὁ γλυκασμός τῶν ἀγγέλων, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως τὸ καταφύγιον τῶν ἀνθρώπων ἡ Θεοτόκος. Κεχαριτωμένη Κόρη. Πανάχραντος Μήτηρ. Δούλη Κυρίου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Εἶναι τὸ ἄνθος τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον ἐπῆρεν ὁ Ὑψιστος διὰ νὰ στολίσῃ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ εὐωδιάσῃ τὸν Παράδεισον. Εἶναι ἡ Μεσίτρια τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Υἱόν. Ἡ μεσιτεία της συγκλονί-

ζει τοὺς οὐρανοὺς. Εἶναι ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ. Ποῖος ἤμπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐπιρροήν της; Ἄν μετὰ τῶν θνητῶν ὑπάρχουν προνομιούχοι πανίσχυροι διατὶ νὰ ἀποκλείσωμεν τοῦτο ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ὅπου κατὰ τὴν ἀψευδῆ ρῆσιν τοῦ Κυρίου, ἀναγνωρίζονται οἱ «μεγάλοι» καὶ τιμῶνται περισσότερως, ἀνωτέραν εἰς μεγαλεῖον καὶ λαμπρότητα ἔχοντες θέσιν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, εἰς τὴν ὁποίαν «πολλὰι Μοναὶ εἰσὶν»; Δὲν μᾶς βεβαίον, ἄλλωστε, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ ἁγ. Ἰακώβου, ὅτι «πολὺ ἰσχυεῖ δεισις δικαίου ἐνεργουμένη»; Ποῖος λοιπὸν ἄνθρωπος δύναται νὰ διεκδικήσῃ καὶ νὰ λάβῃ κατ' ἄξιαν καὶ χάριν τὸν τίτλον τοῦτον τοῦ «δικαίου» ἢ τοῦ «μεγάλου», ἂν ἀρνηθῶμεν αὐτὸν εἰς τὴν Παρθένον; Ἡ, ποῖος ἔχει περισσότεραν τὴν χάριν ἀπὸ τὴν κεχαριτωμένην Μαρίαν; Εἰς τὸν θεόπνευστον ὕμνον τῆς εἶχε ψάλλει: «ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός». Καὶ πράγματι ἡ ζωὴ της ἦτο μεγαλειώδης. Ἡ ἀθωότης κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, ἡ πίστις, ἡ ἀρετὴ, καὶ ἡ ταπείνωσις, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν νεότητά της. Τὸ παράδειγμά της, ὡς μητὶς καὶ οἰκοδεσποίνης. Ἡ συνεργασία της εἰς τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος. Ἡ κυβέρνησις καὶ καθοδήγησις, ἔπειτα, τῶν ἀποστόλων καὶ τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Πάντα ταῦτα εἶναι ἀκτινοβολία τῆς κατ' ἑξοχὴν Γυναικός, τῆς ὁποίας ἡ ἱερὰ φυσιογνωμία σελαγίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἑξ αὐτῆς γέννησις τοῦ Θεανθρώπου, κατὰ τρόπον ὑπερφυσικόν καὶ θαυμαστόν, ἀπὸ τῆς Ναζαρετ Συνέχεια εἰς τὴν 10ην σελ.

Ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις τοῦ
Κατηχητικοῦ Σχολείου
τῆς Ὑπαπαντῆς—
Πειραιῶς

Η ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ ΚΡΙΣΙΣ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗΣ

Υπό του Σεβ. επισκόπου Μαγνησίας κ.κ. Χρυσοστόμου

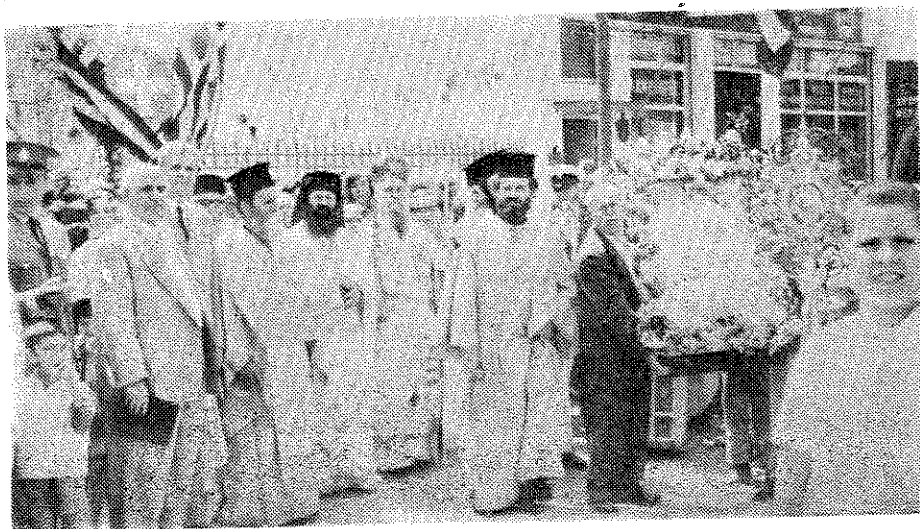
Τὸ θεῖον κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἔθραυσε τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας τῆς γυναικός. Ὁ θεῖος Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, διεκήρυξε τὸ «*Οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ.. ἀλλ' ἐν Χριστῷ ἐν πάντες ἐσμέν.*» Ἡ εἰς κατάστασιν ἀλόγου ζώου πρὸ Χριστοῦ διατελοῦσα ἐν τῇ κοινωσίᾳ τῶν ἀνθρώπων γυνή, ἡ στερουμένη προσωπικότητος, καὶ δικαιωμάτων ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀνυψώθη ἐν τῷ Χριστιανισμῷ καὶ περιεβλήθη τιμὴν ἰσοστάσιον μετὰ τὸν ἄνδρὸς, δυναμένη νὰ διεκδικήσῃ ἐλευθερίαν βουλήσεως καὶ δικαιώματα ἡθικὰ ἰσάξια μετὰ τοῦ ἄνδρὸς. Νόμοι πολιτικοί, καὶ συναλλαγματικά θεσπίσματα ἀκατάλυτα κατωχύρωσαν τὴν ἰσοτιμίαν τῆς γυναικὸς μετὰ τοῦ ἄνδρὸς, ὥστε βλέπομεν σήμερον τὴν γυναῖκα νὰ ἀντικαθιστᾷ πλήρως καὶ ἐπαρκῶς τὸν ἄνδρα οὐ μόνον εἰς ὅλας τὰς θεωρητικὰς καὶ θετικὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς ὅλας τὰς τέχνας καὶ τὰ βιοποριστικά ἐπαγγέλματα, ἀλλὰ καὶ νὰ καταλαμβάνῃ θέσεις διοικητικὰς ὑψίστης σημασίας εἰς τὸ Κράτος, χωρὶς διόλου νὰ μειονεκτῇ τοῦ ἄνδρὸς εἰς τὴν ὁμαλὴν διεξαγωγὴν τῶν ἰδιαιτέρων ἱκανότητων ὑπηρεσιῶν τούτων.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἐν Ἑλλάδι κυρίως, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικρατῇ μία δεινὴ προκατάληψις εἰς βάρος τῆς γυναικὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἄνδρὸς, ἥτις προκατάληψις ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίζωνται δικαιώματα εὐμενοῦς καὶ συμπαθοῦς κρίσεως, διὰ τὸν ἄνδρα, ὅταν οὗτος παρεκτρέπεται ἡθικῶς, ἀντιπαθεστάτης δὲ τοιαύτης καὶ ἀσπλάγχχνου εἰς περίπτωσιν ἡθικῆς παρεκτροπῆς τῆς γυναικός. Καὶ εἶναι γνωστὰ τὰ σχεδὸν καθημερινὰ αἵματηρά ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα διαπράττονται ἀπὸ τὸν ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἀποπλύνῃ δῆθεν τὴν προσβληθεῖσαν οἰκογενειακὴν τιμὴν δὲν διστάζει νὰ προβῇ εἰς ἀποτρόπαιον ἐγκληματικὴν πράξιν κατὰ τῆς

παραστρατημένης ἀδελφῆς, ἀσχέτως ἂν μετὰ τοῦ ἴδιον μέτρον τῆς ἡθικῆς κρινόμενος καὶ αὐτὸς ἀποδειχθῇ τὰ αὐτὰ καὶ χειρότερα διαπράττων ἔργα ἀτιμίας.

Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γυναῖκα ἡ χριστιανικὴ ἡθικὴ ἔθηκεν ὅμοιον περιορισμὸν καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς αὐστηρότητος ἐχαλίνωσεν ἀμφοτέρους. «*Ἐκαστος τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἔχεται καὶ ἐκαστὴ τὸν ἴδιον ἄνδρα ἔχεται*» (Α' Κορινθ. ζ' 2). Ἐδῶκε δὲ τὸ δικαίωμα τοῦ διαζυγίου μόνον διὰ τὸν λόγον τῆς μοιχείας.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφὴν οὐδεμίαν ἀνεγνώρισεν ἐξουσίαν, διότι ἀμφοτέροι εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις. Συνεπῶς ἂν ἡ ἀδελφὴ ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι σώφρων καὶ ἀγνή, τιμία καὶ ἀμόλυντος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφός ὁμοίως, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ φυλάττῃ τὴν τιμὴν του, καὶ νὰ εἶναι ἐγκρατής, ἀγνός καὶ καθαρός. Ἡ ἡθικὴ τιμὴ διὰ τε τὸν ἀδελφόν καὶ τὴν ἀδελφὴν εἶναι ἡ ἴδια, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως. Καὶ ἂν ἡ τιμὴ τῆς ἀδελφῆς εἶναι τιμὴ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ εἶναι τιμὴ τῆς ἀδελφῆς καὶ ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας. Εἶναι συνεπῶς στρεβλὴ καὶ πεπλανημένη ἡ ἐπικρατοῦσα παρὰ τῇ σημερινῇ κοινωσίᾳ ἀντίληψις, ὅτι μόνον ἡ τιμὴ τῆς ἀδελφῆς ἀποτελεῖ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἥτις ἀντίληψις παρέχει πλήρη καὶ ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν ἡθικῆς διαφθορᾶς εἰς τὸν ἀδελφόν, χωρὶς ποσῶς νὰ κηλιδοῦται ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας καὶ χωρὶς ὁ ἡθικὸς νόμος νὰ τηρῇται εἰς τὸν παρεκτρεπόμενον ἀδελφόν, ἀντιθέτως διὰ τὴν ἀδελφὴν νὰ καταπίπτῃ βαρὺς ὁ πέλεκυς τῆς ἀσπλάγχχνου τιμωρίας, ἂν αὕτη ὑπέστη τι

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν
τοῦ Ἀγ. Παύλου Πει-
ραιῶς

τὸ ἀνθρώπινον ἀπατηθεῖσα, ὑποκλαπείσα καὶ παρὰσυρθεῖσα.

Πόσον πράγματι παράδοξος ἡ ἀντίληψις περὶ ἠθικῆς τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς εἰς τὴν κοινωσίαν! Ἐθεσπίσθη νόμος διὰ τὴν ἀδελφὴν ἀδυσώπητος, διακελεύων καὶ ἀπαιτῶν τὴν αὐστηρὰν διαφύλαξιν τῆς τιμῆς καὶ ἀπειλῶν οἰκτρὸν θάνατον σφαγῇ, κατακρεοῦργησιν ὡς τιμωρίαν τῆς ἀπολείας ταύτης· ἕτερος δὲ νόμος διὰ τὸν ἀδελφόν, ἐναντίος, ἐπιεικής, οὐδεμίαν σχεδὸν ἐπιβάλλον κύρωσιν εἰς περίπτωσιν ἠθικῆς του παρεκτροπῆς. Ἠμάρτησε, παρεξέτράπη, ἠπατήθη, παρεστράτησεν ὡς «*σμεῦος ἀσθενὲς*» ἡ ἀδελφῆ; Εἶναι ἀξία θανάτου· θανάτου δὲ ἀγρίου. Οὐδεμία ἐπιείκεια, οὐδὲν ἐλαφρυντικόν, οὐδεμία συνηγορία. Σκοτώτατε τὴν «*ἀτιμον*». Εἶναι γενικὴ θηριώδης καὶ ἀσπλαγχνος κατακραυγὴ. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐνθαρρυντικὴν καὶ προτρεπτικὴν ὥθησιν λυσσῶν, μαινόμενος, ἀνηλεὲς ὁ ἀδελφὸς ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς του... (τὴν ὁποίαν ὁμοῦς αὐτὸς ἔχει πολλάκις καταρρυπάνει) καὶ ἵνα ἀποπλύνῃ τὴν κηλιδωθείσαν ὑπόληψιν τῆς οἰκογενείας του, ἀποσπᾷ τὴν μάχαιραν διὰ νὰ τὴν βυθίσῃ εἰς τὰ στήθη τῆς «*ἀτίμου*» ἀδελφῆς. Καὶ διὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο οὐδεὶς τὸν κατηγορεῖ, καὶ διὰ τὰς ἰδικὰς του ἠθικὰς παρεκτροπὰς οὐδεὶς τὸν ἐλέγχει. Εἶναι «*παιδί*», εἶναι «*ἄνδρας*» λέγει ἡ κοινὴ γνώμη πλανῶσα καὶ πλανωμένη. Εἶναι «*παιδί καὶ ἄνδρας*» ἐπαναλαμβάνει ἡ σάχος καὶ ἀπαθὼς ὁ πατήρ, ὅταν τὸν πληροφοροῦν, ὅτι ὁ υἱὸς του ὀργιάζει καὶ ἀτιμάζει καὶ ἀσελεῖ καὶ πορνεύει καὶ μοιχεύει, καὶ ἀνατρέπει ἄρδην πάντα νόμον ἠθικῆς καὶ εὐπρεπείας. Ὑπάρχουν δὲ καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς οὐ μόνον δὲν αἰσθάνεται αἰσχος ὁ πατήρ, οὐτινος ὁ υἱὸς διέφθειρεν, ἠπάτησεν, ἀπεπλάνησεν ἀλλὰ καὶ μειδιᾷ ἐγκαυχώμενος... διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ υἱοῦ του!

Ἄλλ' ἡ παράδοξος αὐτὴ λογικὴ, ἡ διεστραμμένη περὶ ἠθικῆς ἀντίληψις, ἡ θέλουσα τὴν μὲν κόρην σώφρονα, καθαρὰν, ἀμίαντον, τὸν δὲ υἱὸν ἀκόλαστον, αἰσχρὸν καὶ ἀκάθαρτον· ἡ παρέχουσα εἰς τὸν ἀδελφόν ἔστω καὶ ἄτιμον καὶ ἀχρεῖον τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκληροῦ δικαστοῦ τῆς ἀμαρτησάσης ἀδελφῆς, εἶναι ἀπαράδεκτος, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῇ καλῶς, ὅτι τὸ νὰ τιμωρῆται δι' ἑνὸς φονικοῦ ἐγκλήματος μὴ ἠθικῆ πτώσεως, εἶναι ὕβρις παντὸς δικαίου· εἶναι ἀσέβεια πρὸς τὸν Χριστόν, ὅστις εὐρεθεὶς πρὸ ἠθικῶς ἐκπεσοῦσης γυναικός, ἀντὶ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν θανάτωσίν της, ἀπέσχε πάσης κατακρίσεως καὶ συνέδραμε διὰ τῆς ἐπιεικειᾶς Του εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς (Ἰωάν. 8, 1-11).

Ἡ θερμὴ Μεγίτις

Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης σελ.

μέχρι τῆς Βηθλεὲμ, περιέλαβε τὴν Ἀειπάρθενον εἰς τὴν μεγαλειώδη δόξαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῦ ἐχρημάτισε φιλόστοργος Μήτηρ καὶ ἡ πρώτη ἀφωσιωμένη Μαθήτρια. Ἡ Γραφὴ σπανίως τὴν ἀναφέρει. Ζῇ εἰς τὴν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν διακόπτει ἡ περιεκτικὴ ὁμολογία τοῦ Υἱοῦ της, προκειμένου νὰ τιμήσῃ τὴν Μητέρα ἢ νὰ ἐξυμνή-

σῃ τὴν πρὸς τὸ κήρυγμα ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀκόμη διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν φροντίδα Του πρὸς Αὐτήν. Τὴν εὐνοϊάν Του πρὸς τὴν Μητέρα ἐδειξεν ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἐκάλεσε πλησίον Του.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἡ Μετάστασις εἰς τὰ οὐράνια εἶναι μὴ ὑποβλητικὴ ἀναλαμπὴ ἑνὸς φωτεινοῦ καὶ ἱεροῦ παρελθόντος. Εἶναι ἡ συνάντησις τοῦ προσκαίρου μετὰ τῆς αἰωνιότητος, τοῦ γῆινου μετὰ τοῦ θείου. Διὰ τοῦτο τὴν Παναγίαν αἰσθανόμεθα ἰσχυράν καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν συνδρομὴν της. Ἡ δύναμις τῶν θαυμασίων της εἶναι δῶρον τοῦ Βασιλέως πρὸς τὴν Βασιλομήτορα. Εἶναι παραχώρησις θεῖα. Τὸ περιθώριον τοῦ Παντοδυνάμου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνδείξιν τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὴν Μητέρα Του. Ἀπόδειξις Αἱ Γραφαί. Δὲν ἀρκοῦν; Ἡ Ὁρθοδοξία προβάλλει καὶ τὴν ἄλλην πηγὴν τῆς πίστεως, τὴν Παράδοσιν. Ἐγγύησις; Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐστερεώθη ἐπὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Κυρίου. Ἐπιχειρήματα; Τὰ καθημερινὰ θαύματα φανερά καὶ ἀγνωστα τοῦ ἡ Μεγαλόχαρη ἐνεργεῖ εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἡ δημοτικότης τῆς Παναγίας δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν μητρότητά της, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ταχυτὴν βοήθειάν της. Καὶ ἡ ἁγία της μορφῇ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ. Τίποτε δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας. Θέλομεν νὰ μένωμεν πλησίον της καὶ αἰσθανόμεθα, ὅτι καὶ Ἐκείνη δὲν θέλει νὰ μᾶς ἀποχωρισθῇ. Εἴμεθα οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Υἱοῦ της. Ἡμπορεῖ νὰ μὴ μᾶς ἀγαπᾷ; Πρὸς τὴν Παναγίαν συχνότερα ἀναβαίνουν αἱ προσευχαί μας. Ἐνδόμυχοι καὶ ἀλάλητοι στεναγμοὶ αὐτὴν καλοῦν εἰς βοήθειαν.

Εἰς τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις μας Ἐκείνην παρακαλοῦμεν, διότι ἡ καρδία της ἡσθάνθη τοῦ Σταυροῦ τὴν «*ρουφαίαν*». Τὰ ὄνειρα μας τὴν Παρθένον χρειάζονται, ἵνα πραγματοποιηθοῦν. Αὐτὴν ψάλλει ἡ κόρη, αὐτὴν προσκυνεῖ ἡ μάνα, αὐτὴν ἱκετεύει τὸ ὄρφανόν. Ὁ ἀμαρτωλὸς εἰς Ἐκείνην ἀπευθύνεται μὲ πεποίθησιν διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν δεήσεών της. Καὶ ἡ πόλις καὶ τὸ ἔθνος αὐτὴν ἀναγνωρίζουν Στρατηγόν. Οἱ ὕμνοι πρὸς τὴν Θεοτόκον καλύπτουν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ὕμνολογίας μας. Αἱ αὐθόρμητοι προσευχαί καὶ αἱ αὐτοσχέδιοι δεήσεις πρὸς αὐτὴν συνήθως στρέφονται. Εἰς τὴν θύραν τῆς καρδίας τῆς Παναγίας κρούομεν, μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Μητέρα τῆς Στοργῆς καὶ τοῦ Πόνου, ἡ γλυκεῖα Παρθένος θ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ θὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τέκνον της καὶ ταπεινὸν ὑπήκοον τοῦ Υἱοῦ της καθε τι, τὸ ὁποῖον μὲ πίστιν καὶ ἀγνὴν προαίρεσιν ζητεῖ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἰεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Περὶ Φιλοδοξίας

Φιλοδοξία ἐστὶν ἀπεριόριστος τις καὶ ἀκατά-
σχετος τοῦ ἀνθρώπου ἐφесις καὶ ἐπιθυμία πρὸς
ἀπόλαυσιν δόξης· ἄλλαις λέξεσιν, ἐστὶν ἡ σατανικὴ
καὶ θεομίσητος ἐκείνη τάσις καὶ ὁρμὴ, ὑφ' ἧς
πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων κατεχόμενοι μοχθοῦσι διὰ
παντοίων μέσων, ἵνα δοξασθῶσιν, ἐπιδιώκοντες καὶ
καταλαμβάνοντες θέσεις ὑψηλάς καὶ πρωτοκαθε-
δρίας, προβιβασμούς, ἀρχάς καὶ ἐξουσίας, τίτλους
καὶ ἀξιώματα καὶ ἄλλα παρόμοια σύμβολα τῆς ἀν-
θρωπίνης ματαιοδοξίας, ἅπερ διαφέρουσι μὲν κατὰ
σύγκρισιν, εἰς τὸν αὐτὸν ὁμῶς δλέθριον πάντοτε
κατατείνουσι σκοπὸν. Ἡ φιλοδοξία ἐξ ἐπιτολῆς
καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἐξεταζομένη, θεωρεῖται καὶ
κρίνεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν θιασω-
τῶν αὐτῆς ὡς εὐγενῆς τις τοῦ ἀνθρώπου τάσις,
οὐδὲν εἰς οὐδένα προξενούσα κακόν· βαθύτερον
ὁμῶς καὶ ψυχολογικώτερον ἐρευνομένη ἀποκαλύ-
πτεται ὡς ἡ μᾶλλον θανάσιμος καὶ βδελυρὰ κακία,
ἐξ ἧς ὡς ἐκ κορμοῦ τινὸς σκωληκοβρώτου καὶ σε-
σηπτός ἐκφύονται δίκην κλάδων αἱ μᾶλλον μυ-
σαραι κοί ὦμαι πράξεις, αἵτινες καὶ τὴν ὁργὴν
τοῦ Θεοῦ ἐπιφέρουσι καὶ τὴν κοινὴν συνειδησιν
μετὰ φρίκης ἐξεγείρουσιν. Ἡ φιλοδοξία, τὴν
ὁποῖαν δὲν πρέπει νὰ συγγέωμεν μὲ τὴν κενοδο-
ξίαν, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐμφανίσει, ὡς ἀπλὴ τις
καὶ ἀθῶα τοῦ ἀτόμου ἐπίδειξις, δὲν φέρει τι τὸ
ἐπικίνδυνον καὶ φοβερόν· βραδύτερον ὁμῶς, ἀνα-
πτυσσομένη βαθμηδὸν καὶ ὑποδουλοῦσα σὺν τῇ
χρόνῳ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποβαίνει
ἄγριον καὶ εἰδεχθὲς πάθος, ὅπερ παρὰ πᾶσαν τὴν
ἐξωτερικὴν αὐτοῦ λάμψιν καὶ αἰγλήσαν ὧσιν,
ἐστὶν, ἱκανὴ, ἀναστάτωσιν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς μεταξὺ
τῶν ἐθνῶν νὰ ἐπενέγκῃ, αἰρέσεις δὲ καὶ σχίσματα
νὰ δημιουργήσῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ αὐτὴν τὴν
καρδίαν τοῦ φιλοδόξου σπαράττουσα καὶ τὰ σπλά-
χνα αὐτοῦ καταβιβρώσκουσα. Τέλος ἡ φιλοδοξία
ἐστὶ τὸ χεῖριστον τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ὡς ὃν
πάθος ἀκόρεστον, ἄπληστον καὶ μηδὲν ὀριον ἔχον.
Ἡ οἰνοποσία παύει μετὰ τὴν μέθην καὶ προκαλεῖ
τάσιν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν· ἡ ὁργὴ πα-
ρέρχεται μετὰ τὴν ἐκδίκησιν καὶ γεννᾷ μεταμέλειαν
καὶ τὴν ἐκ ταύτης διόρθωσιν· αἱ ἀπολαύσεις καὶ
ἡδοναὶ μετριάζονται μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς ἡλι-
κίας καὶ βαθμηδὸν ὀλοσχερῶς ἐκλείπουσιν· ἡ φι-
λοδοξία ὁμῶς διηνεκῶς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναπτυσσο-
μένη καὶ οὐδαμοῦ ἱσταμένη, παρακολουθεῖ τὸν
ἄνθρωπον μέχρι τοῦ τάφου, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν
αὐτὸν ἐλεύθερον ἀφίνουσα. Ὁ δὲ φιλόδοξος, ὅστις
διαφέρει μὲν τοῦ κενოდόξου, συσχετίζεται δ' ἐν
μέρει πρὸς τὸν φίλαρχον καὶ ἐγωιστὴν, κατ' ἀρ-
χάς μὲν, εἰς μικρὰ ἀποβλέπων πράγματα, ἐξ ἀγα-
θῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁρμᾶται διαθέσεων, καὶ
μᾶλλον ἐκ προθέσεως, ὅπως παράσχῃ ὑπηρεσίας
καὶ ὠφελείας εἰς τὸ κοινόν, θηρεύει τὰς προεχού-
σας θέσεις· ἀλλ' ἂν ἅπαξ γεγόμενος αἰσθανθῇ τὴν
οὐσίαν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς καὶ τὴν ἡδύτητα
τῆς ἐξουσίας καὶ τιμῆς, ἀμέσως ἀλλάσσει φρονή-
ματα καὶ μεταβάλλει σκοποῦς. Τὰ τέως ἱερά καὶ

εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα ἄρχονται ἀποσβενύμενα·
ἢ πρότερον θερμὴ καὶ εὐσυμπάθητος αὐτοῦ καρδία
ἀποβαίνει σκληρὰ καὶ ἔρημος παντὸς οἴκτου καὶ
συμπαθείας· ἢ ἄλλοτε καθαρὰ καὶ διανυγῆς αὐτοῦ
διάνοια θολοῦται, στρεβλὴ καθισταμένη καὶ ζοφε-
ρά, καὶ εἰς ἐν καὶ μόνον σημείον προσηλωμένη
ὑπάρχει, εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἀνωτέρων μεγαλειῶν,
καὶ ἰδιαιτέρας ἐγκοσμίου λάμψεως καὶ περιφανείας·
ἢ δὲ ἕως χθὲς καὶ πρῶην βοῶσα καὶ διαμαρτυρο-
μένη φωνὴ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ παντελῶς κα-
ταπνίγεται καὶ σιγᾷ μηδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐξασκοῦσα
δύναμιν καὶ ἐπιρροήν.

Πρῶτος καὶ ἡσυχος ὢν τὸ πρὶν ὁ φιλόδοξος,
εὐθὺς ὡς ὑπὸ τοῦ σαρκοβόρου τούτου πάθους αἰ-
χμαλωτισθῇ, περιπίπτει εἰς διηνεκὴ παραφορὰν καὶ
μανίαν διατελῶν ἐν ψυχικῇ ταραχῇ καὶ σφοδρῇ
σάλῳ διαλογισμῶν καὶ σκέψεων· καὶ καθ' ὃν χρόνον
οἱ πάντες, ἀποσυρόμενοι τῶν ἡμερησίων ἀσχολιῶν
καὶ βιοτικῶν φροντίδων ἐπαναπαύονται, αὐτὸς καθ'
ὄλην μὲν τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς σκέπτεται καὶ
διαλογίζεται καὶ ἐπινόει καὶ χαλκεύει σχέδια πρὸς
ἐπιτυχίαν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοπῶν, τὴν δὲ
ἡμέραν τίθησιν αὐτὰ εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐφαρμογὴν,
διασύρων καὶ ἀμαυρῶν τὴν ἀγαθὴν φήμην καὶ ὑπό-
ληψιν τῶν τιμίων ἀνθρώπων, ἵνα ἐαυτὸν ἀναδείξῃ
τιμιώτερον καὶ περιφανέστερον, ραδιουργῶν καὶ
συκοφαντῶν τὸν ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐπίζηλον
θεσιν ἐπαξίως κατέχοντα, ἵνα αὐτὸς καταλάβῃ
αὐτὴν, δολίως κολακεύων τοὺς ἰσχυροὺς ἢ οἰσχυρῶς
ἐξαγοράζων καὶ ἀποπλανῶν τοὺς μικροὺς, ἵνα εἰς
ἀξιώματα ἀναχθῇ, καὶ τὰ πάντα ἐν γένει ποιεῖ εὐ-
τελῇ τε καὶ χαμερπῇ, ἀσύγγνωστα καὶ φαῦλα καὶ
βδελυρὰ χάριν μιᾶς καὶ μόνης βδελυκτῆς ιδέας,
τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ δόξης καὶ ἐπιδείξεως. Καὶ
ἐὰν μὲν κατορθώσῃ ὁ φιλόδοξος δι' ἀπάτης καὶ
πανουργίας, ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ καταχθονίου αὐτοῦ
σκοποῦ, εἰς περίβλεπτα προβιβαζόμενος κοινωνικά
ὑπουργήματα, διὰ τιμητικῶν κοσμοῦμενος βημά-
των καὶ πολλῶν ἄλλων ἱκανωτέρων αὐτοῦ προ-
τασσόμενος, φρονεῖτε ὅτι θὰ ἀρκεσθῇ εἰς ἣν ἀνῆλ-
θεν ἤδη ὑψηλὴν περιωπὴν· Τουναντίον! διότι με-
θῶν καὶ οἶονεϊ τυφλούμενος ἐξ ὅσων ἀξιοῦται τι-
μητικῶν διακρίσεων δοξαμανέστερος ἀποβαίνει καὶ
ἡ φαντασία αὐτοῦ ζωηρότερον ἐξάπτεται. Καθόσον
ὁ φιλόδοξος οὐδέποτε ἀναλογίζεται τίς ἦν καὶ πό-
θεν ὑψώθη καὶ πόσον προΐσταται καὶ ἐξέχει· ἀλλὰ
ἐξετάζει ἂν ὑπεράνω αὐτοῦ κἄθηνται ἤδη ἄλλοι ἐν-
δοξότεροι καὶ μᾶλλον τετιμημένοι. Εἰς οἰονδήποτε
κοινωνικὸν ἢ πολιτικὸν ὕψος καὶ ἂν εὐρίσκειται ὁ
φιλόδοξος, οὐδέποτε ἀναπαύεται, ἐφ' ὅσον βλέπει
ὅτι ὑπεράνω αὐτοῦ ἱστανται ἄλλοι μείζονος δόξης
καὶ φήμης ἀπαλαύοντες. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἄλλων
φρονεῖ, ὅτι ἐκμηδενίζει τὴν σημαίνουσαν αὐτοῦ
θέσιν· ἢ ἐξουσία ἐκείνου νομίζει ὅτι ἐξασθενεῖ τὴν
ἰσχὺν αὐτοῦ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε παύεται καὶ
ἐκείθεν, πατάσων τοὺς ἰδίους εὐεργέτας, ἐπιβου-
λεύων τοὺς ἀνωτέρω καθημένους καταδυναστεύων
τοὺς κατωτέρω εὐρισκομένους, καὶ τὰ πάντα ἐπὶ

τοῦ σατανικοῦ βωμοῦ τῆς φιλοδοξίας, θυσιάζων, μέχρις οὗ, ἐπὶ πτωμάτων πατῶν, καταστῇ, εἰ δυνατόν ἄρχων, δυνάστης καὶ ἐξουσιαστής. Περυσινός ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τῆς περὶ αὐτὸν λαμπηδόνος, λησμονεῖ καὶ Θεὸν καὶ θρησκείαν, καὶ ἀνθρώπους καὶ καθήκοντα, καὶ ἀξιοῖ, ὅπως οἱ πάντες προσπίπτωσιν ἐδαφιαῖοι πρὸ αὐτοῦ. Εἰς τοιοῦτον ἀληθῶς σημεῖον ὕβρεως καὶ ἀσεβείας πρὸς τὸν Θεὸν δύναται νὰ ἐξωθήσῃ τὸν ἄνθρωπον τὸ ἀποτρόπαιον καὶ βδελυκτὸν πάθος τῆς φιλοδοξίας. Ἔνεκα τούτου δὲ καὶ ὁ Ἡσαΐας διαπετάσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐβόησε, καὶ ἡ ἐκκλησία, ὀρθρίζουσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐπαναλαμβάνει ψάλλουσα: *«Πρόσθες αὐτοῖς κακὰ, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς»*. Ἡσαΐου ΚΣ' 15.

Δικαίως ἄρα ὁ Θεὸς βδελύσσεται τὸν φιλόδοξον καὶ κολάζει αὐτὸν ἀνηλεῶς· πρεπόντως ἡ Ἐκκλησία εἰς βαρύντατα ὑποβάλλει ἐπιτίμια τὸν φιλόδοξον, διότι δημιουργεῖ ἐν αὐτῇ αἱρέσεις καὶ σχίσματα καὶ κακοδοξίας· νομίμως ἡ πολιτεία καταδιώκει καὶ τιμωρεῖ θανασίμως τὸν φιλόδοξον, διότι διαταράττει τὴν τάξιν καὶ ἁρμονίαν αὐτῆς καὶ διασαλεύει τὰς βάσεις καὶ τὰ ὑπομόχλια, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ κοινὴ εὐημερία, εὐλόγως δὲ οἱ ἄνθρωποι μισοῦσι καὶ ἀπεχθάνονται τὸν φιλόδοξον. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαιοῖ ἡ ἁγία Γραφή, πληθὺν παραδειγμάτων παρέχουσα ἡμῖν· προσεπιμαρτυρεῖ ἡ καθόλου ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀναμφισβήτητα παρουσιάζουσα γεγονότα, ὑποστηρίζει δὲ καὶ ἡ καθ' ἑκάστην πείρα, θεατὰς τῶν τοιούτων ἡμᾶς καθιστώσα.

(Συνεχίζεται)

ΣΚΕΨΕΙΣ

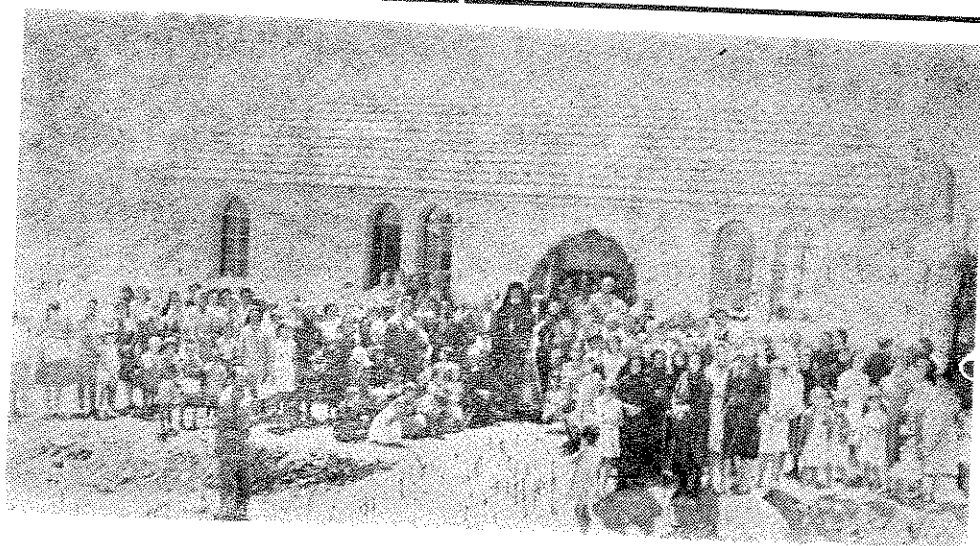
ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Ὡς περ τὸν μισθὸν λήγεται, καθὼς φησὶν ὁ Ἀποστόλος, κατὰ τὸν ἴδιον κόπον ἑαυτοῦ, οὕτω πάντως καὶ τὴν τιμωρίαν, ἐπὶ τῇ τῶν κατὰ δύναμιν πόγων ὀλιγορείᾳ».

(Γρηγορίου Νύσσης)

Μέρος 11ον

Ὁ Χριστιανὸς καὶ ἰδιαίτερος ὁ Μοναχὸς καθ' ὅλην τὴν ζοὴν ἀγωνίζεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἁμαρτίας, ἥς *«τὰ ὀψώνια θανάτου»* κατὰ τὸν θείον Παῦλον, θάνατος σωματικὸς καὶ ψυχικὸς. Δὲν ἀρκεῖ ὁμῶς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν μόνον ἡ ἀπ' ξενώσεως ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται προσέτι καὶ ἡ ἐργασία τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τὸ Δευτερικὸν λόγιον *«ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν»* καὶ τὸ τοῦ Παύλου ἐκεῖνο. *«μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν»*. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ εὐσπλαγνίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως δὲν θὰ τιμωρήσῃ μόνον ἐκείνους, οἵτινες ἐπραξαν τὸ κακὸν καὶ ἔζησαν βίον ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξ ἀκηδίας ὀλιγόρησαν καὶ ἠδράνησαν. *«Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς»* Κύριος δὲν ἀποβλέπει, ὥς μαρτυροῦν αἱ Γραφαί, εἰς τὴν ποσότητα τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλ' εἰς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ ποιούντος τὸ ἀγαθόν. *«Ἐκαστός καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκ λύπης*

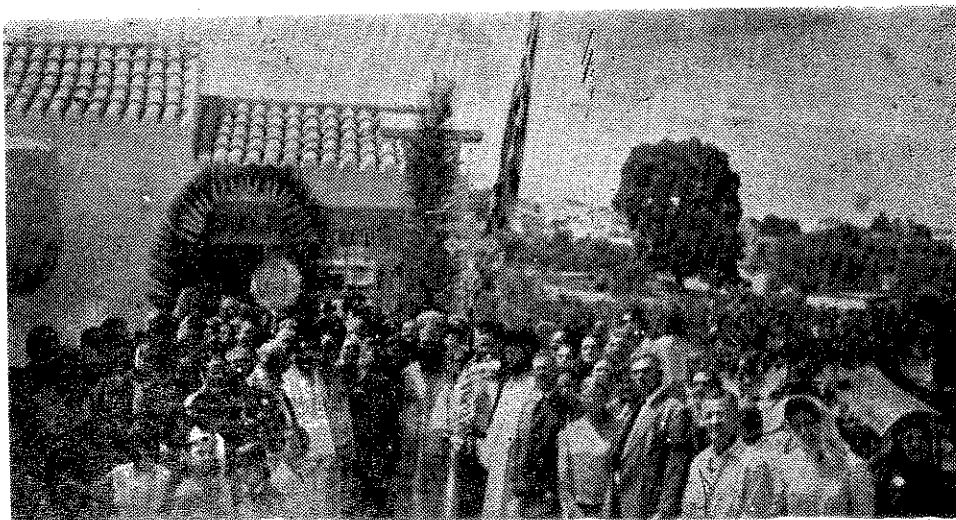

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ Πρωτοκαρυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Παραρτήματος Φαρσάλων. Χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου ἐλειτούργησεν ὁ Ἀρχιμαν. Θεωνᾶς Μαργαριτόπουλος. Παρευρέθησαν πλήθη Χριστιανῶν ἀπὸ τὰ Παραρτήματα Βόλου, Τυρνάβου, Ἁγίου Κων(ν)νου, Διλόφου, Ρευματιᾶς, Ἀναχωρίου κ.λ.π. ὅπως τιμήσωσι τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον Συγχαίρομεν τὸν ὡς ἄνω ἐφημέριον καὶ τὸ Διοικητικὸν συμβούλιον διὰ τὴν ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τοῦ θαυμασίου Ἱεροῦ Ναοῦ των.

ἡ ἐξ ἀνάγκης· Ἰλαρόν γὰρ δόξην ἀγαπᾷ ὁ Θεός» βοᾷ ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῆς ἀληθείας ἀπόστολος Παῦλος. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς ἢ ὁ Μοναχὸς θὰ ἔχουν τὸν ἀποστολικὸν ζῆλον καὶ τὸν φλογερὸν πόθον διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ πλησίον, τότε θὰ δύνανται νὰ ἀποβοῦν μέγιστοι ἐργάται καὶ εὐεργέται τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος καὶ τῆς κοινωνίας, ἥτις τοσαύτην χρεῖαν ἔχει τοιούτων ἁγίων καὶ δραστηρίων φυσιογνωμιῶν. Ὑπάρχουν Χριστιανοὶ καὶ Μοναχοὶ διαθέτοντες πολλὰ ἱλικά καὶ πνευματικὰ προσόντα καὶ πλεονεκτήματα, δι' ὧν θὰ ἠδύναντο νὰ προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ περιβάλλον των καὶ τὸ εὐρύτερον κοινωνικὸν σύνολον, οἵτινες δυστυχῶς ἀδρανοῦν περιοριζόμενοι μόνον εἰς τοὺς ξηροὺς θρησκευτικoὺς τύπους καὶ τὴν λατρείαν καὶ παραμελοῦντες παντελῶς τὴν μεγίστην ἐντολὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. **Ἡ ἀνηστεία, ἡ ἀργυπνία καὶ ἡ προσευχή** κατὰ τοὺς πνευματεμφορoὺς τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας συνιστοῦν οὐράνια χαρίσματα καὶ ἀποτελοῦν βεβαίως τὸ «**ὃ οὐκ ἀνευ**» διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Μοναχοῦ περισσότερον, καὶ ἔν τινι μέτρῳ καὶ τοῦ Χριστιανοῦ. Δὲν παύουν ὁμῶς νὰ ἀποτελοῦν μερικὰς ἐντολὰς καὶ καθήκοντα. Τοῦναντίον ἡ ἀγάπη πρῶτον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἴτα ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀποτελοῦν γενικὰς ἐντολὰς, ἐν αἷς **«ὁ δὸς ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται»** κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὡς ἐκ τούτου πᾶς Χριστιανὸς καὶ προ πάντων πᾶς Μοναχὸς ὑποχρεοῦνται νὰ θυσιάζονται εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης ὑπὲρ τοῦ πλησίον μερικῶς καὶ ὑπὲρ τῆς πασχούσης κοινωνίας γενικῶς. Ὁ μὴ ἐξυπηρετῶν τὸν ἀδελφόν του καὶ μὴ ἐπιδιδόμενος εἰς ἔργα εὐποιίας καὶ Χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης ὁμοιάζει μὲ τὰ στάσιμα ὕδατα καὶ μὲ τοὺς κηφῆνας καὶ ἀξίζει νὰ καλῆται μᾶλλον κηφὴν ἢ Χριστιανὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐξεκένωσεν ὅλον τὸ πανάσπιλον αὐτοῦ αἷμα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. **«Οὐδεὶς μείζονα ταύτης ἀγάπην ἔχει, ἵνα θῇ τις**

τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ», διελάλησαν τὰ πανάχρονα χεῖλη τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Ὅσοι, ὅθεν, ἐκ τῶν ἀγαπώντων τὸν Χριστόν, ποθοῦν νὰ εὐαρεστήσουν τῷ Κυρίῳ, ὀφείλουν νὰ ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐξυπηρέτησεως τοῦ πλησίον, διότι μεγάλη τιμωρία κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας ἀναμένει ἐκείνους, οἵτινες δύνανται νὰ ἐργασθοῦν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀμελοῦν. Ἐν τῇ ἐπιφανεῖ ἐκείνῃ καὶ φρικτῇ ἡμέρᾳ τῆς Β'. Παρουσίας ὁ Κύριος, ὅστις **«ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ»** δὲν θὰ τιμωρῇ μόνον τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἄνοσιους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ ἀμελείας ἀφήσαντας ἄργον τὸ τάλαντον τοῦ Κυρίου, ὡς ὁ ὀκνηρὸς δούλος τοῦ Εὐαγγελίου. Τοῦτο μᾶς τὸ βεβαίον κάλλιστα τὸ παράδειγμα τῶν πέντε μωρῶν παρθένων, αἱ ὁποῖαι κατεκριθῆσαν ὄχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἐλαίου καὶ ἡ παράστασις τῶν ἐξ εὐωνύμων ἐστῶτων ἁμαρτωλῶν, οἵτινες θὰ κατακριθῶν, ὅχι διότι ἔπραξαν ἁμαρτίαν τινά, ἀλλὰ διότι δὲν ἠλέησαν τὸν ἀδελφόν των **«Ἐπείνασα, γὰρ φησι, καὶ οὐκ ἐδῶκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με»** (Ματθ. ΚΕ'. 42).

Ἄς μὴ προβάλωμεν ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἔλλειψιν μέσων καὶ καταλλήλων περιστάσεων διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγαθοῦ, διότι καθὼς λέγει ὁ Μέγας Βασιλεὺς. **Πασῶν τῶν δοθεισῶν ἡμῖν ἐντολῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς δυνάμεις παρ' αὐτοῦ προειλήφαμεν, ἵνα μήτε δυσχεραίνωμεν ὡς τι καινὸν παρ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενοι, μήτε ἐπαιρώμεθα, ὡς πλέον τι τοῦ διδομένου συνεισφερόμενοι**. Παράδειγμα φαεινὸν πρὸς μίμησιν ἄξιον ἔστωσαν ἡμῖν οἱ πολυμοχοὶ ἄγῳνες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ἐνίστε μὲ ἀσθενικὸν σῶμα καὶ δυνάμεις ἐκλειπούσας ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὑπερέβησαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἐκινήτοποιήθησαν δραστηρίως μέχρι θυσίας καὶ τῆς ζωῆς των ἀκόμη ὑπὲρ τῆς ὕλικῆς εὐημερίας καὶ προαγωγῆς τῶν συνανθρώπων των. Τί ἠμπόδισεν

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Παραρτήματος Αἰγίνης, ἐν ᾗ διακρίνονται ὁ λειτουργήσας Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ὁ παλαίμαχος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἱερώνυμος, ὁ ἐφημέριος, ἕτεροι κληρικοὶ καὶ μέρος τῶν πιστῶν.

τὸν Μέγαν Βασίλειον εἰς τὴν ἀπροσπέλαστον καὶ πρωτοφανῇ δραστηριότητά του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ βοηθείας τοῦ πλησίου, ὅστις ἦτο καχεκτικός καὶ λίαν ἀσθενὴς κατὰ τὸ σῶμα ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης ἀσκήσεως καὶ τῆς διὰ τὸν Χριστὸν ἐνίοτε τελείας αἰτίας; Τί ἡμποδίσεν ἐπίσης τὸν μέγαν ἀπόστολον Παῦλον εἰς τὸ δυσχερέστατον ἱεραποστολικὸν ἔργον του τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, ὅστις ἦτο ἀσθενικός κατὰ τὸ σῶμα καὶ πάντοτε ὑπέφερε ἐξ ἀσθενειῶν; Τίποτε συνεπὶς δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ πλησίου ἀγωνιστικῆς προσπάθειας, ἐὰν οὗτος ἔχῃ ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ ποθῇ ἀπερχόμενος τῆς παρουσίας ζωῆς νὰ τύχῃ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, ᾧ ἡτοίμασεν ὁ Κύριος δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ γῆς εἰργάσθησαν «*ζέοντες τῷ πνεύματι*» τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐθυσίαν πάσας τὰς ψυχασωματικὰς τῶν δυνάμεις διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἄλλων.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΥΠΟΔΟΧΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ ΕΙΣ ΔΡΑΜΑΝ

Τὴν 1ην Ἰουλίου, προσκυνηταὶ προερχόμενοι ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ Θέρμης, ἐκ τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Ποταμίας Θάσου, ἔχοντες ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Σαλαμῖνος κ. κ. Γερόνητον, ὅστις ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἀφίχθησαν εἰς Δράμαν διὰ νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὸν σεβασμιώτατον Ἅγιον Σαλαμῖνος συνῶδεν καὶ ἄλλοι κληρικοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος ἐφημέριος Γ.Ο.Χ. Θέρμης - Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ θρησκευτικὴ αὕτη ἐκδρομή.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀγίου Σαλαμῖνος εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν κυτοῦσε χαρμωδῶς ἡ καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ ἐφημέριος κρατῶν τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον ἤρχετο ὑπὲρ τοῦ Ἀγίου Ἐπισκόπου.

Ἀμέσως ἐτελέσθη σύντομος τελετὴ, μὲ προσφώνησιν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρωθιερέως Μιχ. Ν. Σαββοπούλου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Σαλαμῖνος καὶ τὴν εὐσεβῆ συνοδείαν του, εἰς ἣν ἀπήντησεν καταλλήλως ὁ σεβασμιώτατος. Κατόπιν εἰς περὶ βάλον ἀγάπης διανεμήθησαν ἅγιοι εἰκόνες καὶ ἀναψυκτικά. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν διὰ Θεσσαλονίκην τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου τοὺς ἀποχαιρετοῦσε ἡ κρουομένη καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας. Τοιοῦται ἱεραὶ ἐπισκέψεις καὶ προσκυνήσεις τονώνουν τὴν πίστιν τοῦ ἀγωνιζομένου λαοῦ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΚΟΡΔΕΛΗΣ

Ἐλπιδοφόρον γεγονός

Μετὰ χαρᾶς ἀπεριγράπτου καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἀφαντάστου πληροφορεῖται «ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός» περὶ προσελεύσεως πολλῶν ἑτεροδόξων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκ τε τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τῆς τοσοῦτον καταπληκτικῆς ὑπὸ ἐποψιν τῆς τεραστίας ἀναπτύξεως τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν κλάδων ἀναζητεῖ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος, τὴν εἰρήνην τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν πραγματικὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν κανὲν ἐπίτευγμα τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς τεχνικῆς δὲν δύναται νὰ παράσχη εἰς αὐτόν.

Ἡ ἀγωνία, τὸ ἀγχος, ἡ κατάθλιψις, ἡ ἀμηχανία, ἡ ἀνησυχία, ὁ φόβος εἶναι τὰ διακατέχοντα τὴν ψυχὴν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου συναισθήματα.

Διὰ τοῦτο αἰσθάνεται οὗτος τὴν ἀνάγκην νὰ πῇ εἰς «*τοῦ ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον ὕδατος*» τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα δροσίῃ τὴν ὑπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἁμαρτίας διψῶσαν ψυχὴν του καὶ ἀνακουφίσῃ αὐτὴν μὲ τὰ δροσερὰ νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Χαρακτηριστικὴ καὶ ἀξία μνείας τυγχάνει ἡ περίπτωσις τοῦ Ὁλλανδοῦ Πέτρου Βαγκούρ, ἑτῶν 20, ὅστις ἡσπάσθη πρὸ ἡμερῶν τὸν ὁρθόδοξον Χριστιανισμόν, νυμφευθεὶς μετ' Ὁρθοδόξου Ἑλληνίδος. (*Ἀκρόπολις ἐφημερίς 28.7.65).

Ἄς λάβωσι ταῦτα ὑπ' ὄψει τῶν οἱ ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τῶν ποικίλων ξένων προπαγανδῶν Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, οἵτινες ἐνίοτε ἀντὶ πινακίου φακῆς ἀρνοῦνται τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν, γενόμενοι ἀρνησυχιστοὶ καὶ προδότες τῶν ἀγνῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 6ην Ἰουλίου (Π. Η.) ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἡ εὐλαβὴς Χριστιανὴ Μάρθα Β. Νικολάου, μήτηρ τοῦ Προέδρου τοῦ Παραρτήματος Δομοκοῦ. Εἰς τὴν κηδεᾶν τῆς παρέστησαν ὁ Ἀρχιμ. Εὐσέβιος καὶ οἱ Ἱερομ. Παρθένιος καὶ Καλλίνικος.

Εἰς τὸν τάφον τῆς μετέβη τὴν ἡμέραν τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν μετὰ τοῦ Ἱερομ. Καλλινίκου, τῶν Ἱεροδ. Παΐσιου καὶ Ἀνθίμου καὶ ἄλλων καὶ ἀνέγνωσε τρισάγιον καὶ τὰς συγχωρητικὰς εὐχὰς.

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξε πρότυπον εὐεβοῦς γυναικός, θυσιασθεῖσα πολλάκις ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Παλαιοῦ ἐορτολογίου.

Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ διωγμοῦ ἐδάρη καὶ πολυειδῶς ἐβασανίσθη, ἀποδείξασα οὕτω ἐμπράκτως τὴν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν θερμὴν ἀφοσίωσίν της.

Ὁ Θεὸς ἅς ἀναπαύσῃ αὐτὴν ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς Δικαίων. Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη!

ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΜΑΣ

1) Ὁ αἰδ. Γεώργ. Πατσάλας μετέβη καὶ ἐξυπηρέτησε τὴν Ἱστολεαΐδα.

2) Ὁ αἰδ. Στέφανος Κριτάκης εἰς Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Κωνσταντίνου Χίου.

3) Ὁ αἰδ. Γεώργιος Κογκάλας εἰς Δομοκόν.

4) Ὁ Ἀρχιμ. Μερχοῦριος Καλοσκάμης εἰς Τήνον καὶ Κάρυστον.

5) Ὁ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Κόζης εἰς Δομοκόν.

6) Ὁ Ἀρχιμ. Μηνᾶς Γιωργαντόπουλος εἰς Δομοκόν.

7) Ὁ αἰδ. Κων(στίνος) Παπαντωνίου εἰς Σάμον.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ἐυπεσόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μεταξὺ τῶν Κορινθίων ἐπισημὸς τις ἀνὴρ ἁμαρτίαν τοιαύτην ἔκαμεν, ὅποια οὐδὲ μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, οὔτινες εἰδωλολάτραι ἦσαν, ἀνεφέρετο. Πιστὸς δὲ οὗτος ἦτο καὶ ἐκ τῶν ἱερωμένων, ἦτο λέγουσι. Τί λοιπόν; ἄραγε ἐξέκοψεν αὐτὸν ἐκ τῆς μερίδος τῶν σωζομένων ὁ Παῦλος; Οὐδαμῶς διότι αὐτὸς εἶναι, ὅστις μυρία παράπονα καὶ μομφὰς κατὰ τῶν Κορινθίων εἶχε, διότι δὲν τὸν ἔκαμαν νὰ μετανοήσῃ. Θέλων δὲ εἰς ἡμᾶς νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἁμαρτήματα, τὸ ὅποιον νὰ μὴ δύναται νὰ θεραπευθῇ ἔλεγε πάλιν περὶ αὐτοῦ, ὅστις διέπραξε ἁμαρτήματα μεγαλύτερον παρὰ οἱ ἐθνικοί. **Παραδώσατε τὸν τοιοῦτον εἰς τὸν Σατανᾶν πρὸς ὀλεθρον τῆς σαρκός, διὰ νὰ σωθῇ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐλέχθη πρὸ τῆς μετανοίας, ἀφοῦ ὅμως μετενόησεν, ἀρκετὸν εἰς τὸν τοιοῦτον εἶναι ἢ ἐπιπληξὶς λέγει ἡ γενομένη ὑπὸ τῶν περισσοτέρων καὶ παρήγγελλεν ἐν δευτέρᾳ ἐπιστολῇ νὰ προσαλέσῃ πάλιν αὐτὸν καὶ νὰ δεχθῶσι τὴν μετάνοιάν του, διὰ νὰ μὴ μένῃ μόνος καὶ χωρισμένος καὶ ἐν τῇ μονώσει καὶ τῇ ἀθυμῇ του εὗρεθῇ εἰς νικῶσαν θέσιν ἀπέναντι αὐτοῦ ὁ Σατανᾶς. Καὶ ἔθνος δὲ ὁλόκληρον, τὸ τῶν Γαλατῶν, ἀφοῦ ἐπιστευσαν καὶ ἔκαμαν θαύματα καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπέφεραν διὰ τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστόν, ἀφοῦ ἡμαρτήσαν καὶ ἔπεσαν, πάλιν ἠνώρθωσεν αὐτοὺς. Διότι ὅτι μὲν ἐδαυματοῦργον τὸ ἐφανερώσεν εἰπών.

Ὁ ἐπιχορηγῶν λοιπὸν εἰς ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα καὶ ἐνεργῶν δι' ὑμῶν δυνάμεις, ὅτι δὲ καὶ πολλὰ χάριν τῆς πίστεως μαρτύρια ἔπαθον, καὶ τοῦτο ἐφανερώσῃ λέγων. Εἰς μάτην ἐπάθαστε τόσα; ἐὰν μόνον εἰς μάτην. Ἀλλ' ὅμως μετὰ τὴν τόσῃν προκοπὴν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι 147

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἑτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἑτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

ἁμαρτίαν ἔπραξαν ἱκανὴν νὰ ἀποξενώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῆς ὁποίας αὐτὸς ἀποφαίνεται λέγων.

Ἴδε ἐγὼ ὁ Παῦλος λέγω πρὸς σᾶς, ὅτι ἐὰν περετέμνησθε ὁ Χριστὸς οὐδόλως θὰ σᾶς ὠφελήσῃ καὶ πάλιν, Σεῖς οὔτινες διὰ τοῦ νόμου δικαιοῦσθε, ἀπὸ τὴν χάριν ἐξεπέσατε καὶ μετὰ τόσῃν ὁμῶς ἀποπλάνησιν, προσδέχεται αὐτοὺς λέγων. Τεκνία μου, διὰ τοὺς ὁποίους πάλιν εὐρίσκομαι εἰς ὠδίνους καὶ νέους πόνους, ἕως οὔ μορφωθῇ ἐν ὑμῖν ὁ Χριστὸς καὶ ἀναγεννηθῇτε πάλιν δι' αὐτοῦ με τοῦτο δὲ δεικνύει, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐσχάτην διαφθορὰν δυνατόν πάλιν εἶναι νὰ μορφωθῇ ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν, διότι δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅσον θέλει τὸ νὰ μετανοήσῃ αὐτὸς καὶ νὰ ζῇ.

(* Ακολουθεῖ)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

1) Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Σαλαμῖνος κ.κ. Γερωντίου ἐγένοντο αἱ κάτωθι Χειροτονίαι: 1) τοῦ **Ἐλευθερίου Παντελιώδη** τὴν 24 Ἰουν. ἔ.ἔ. εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκον καὶ Διάκονον, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Ἰωάννου—Λουτρακίου καὶ τὴν 5ην Ἰουλίου εἰς **Πρεσβύτερον** εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, Μ. Πεύκου—Ἀττικῆς, ὅστις καὶ ἀπεστάλη εἰς Χίον.

2) Τοῦ **Στεφάνου Στάθη** τὴν 29 Ἰουνίου εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου—Σέδες—Θεολίχης καὶ τὴν 1ην Ἰουλίου εἰς **πρεσβύτερον** εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Ἀναργύρων Ποταμίας—Θάσου.

3) Τοῦ Ἱεροδιακόνου **Πολυκάρπου Πεγνῆ** τὴν 19 Ἰουλίου εἰς Ἱερομόνοχον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος—Σαλαμῖνος.

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Σαλαμῖνος κ.κ. Γερωντίου προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὁ ἐκλεκτὸς Ἱερομόναχος Λαρίσης **Ἀρσένιος Θεοδωρόπουλος**.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω σεβαστοὺς Κληρικούς μας, εὐχόμεθα καλὴν πνευματικὴν σταδιοδρομίαν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐκκλησίας.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Τριάδος, τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου εἰς τὴν Πεντέλῃν, παρὰ τὸν Ἅγιον Σίλαν, τὴν 17 Ἰουλίου ἔ.ἔ.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 9ην Αὐγούστου πανηγυρίζουν :

1) Ὁ Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως Κυψέλης δι' Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

2) Ὁ Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως Ἀγ. Βαρβάρας, δι' Ἀρχιερατικῆς Χοροστασίας.

3) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως Βαρνάβα Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Τὴν 15ην Αὐγούστου πανηγυρίζουν :

1) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων, δι' Ἀρχιερατικῆς Χοροστασίας.

2) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τσακού.

3) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Διαυλείας δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

4) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Ὁρωποῦ (τοῦ ἀειμν. Π. Ἰλαρίωνος) δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

—Τὴν 23ην Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς «Παναγίας Προυσιωτίσσης» τοῦ ἀνεγειρομένου Οἰκοτροφείου, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

—Τὴν 27ην Αὐγούστου πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Σαλαμίνας, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

—Τὴν 27ην Αὐγούστου πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὸ ταχύτερον ἀναφέρουν ἐγγράφως εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ἡμετέρων Γραφείων, Κάνιγγος 32, πόσαι Ἱερὰ Μοναὶ καὶ Ἱερὰ Ἡσυχαστήρια ὑπάρχουσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των, ἐπ' ὀνόματι ποίων ἁγίων τιμῶνται, ποία ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις αὐτῶν, ποία ἡ ἀκριβὴς τοποθεσία ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκονται, καὶ ὅ,τι ἄλλο σχετικὸν στοιχεῖον, προκειμένου νὰ καταρτισθῇ ἀκριβὴς κατάλογος τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα Ἱερῶν Μονῶν καὶ δημοσιευθῇ εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας τσέπης.

Ἐπίσης τὰς Διευθύνσεις τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐφημερεύουν, ὁδόν, ἀριθμόν, Λεωφορεῖον, στάσιν.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου—Κορωπίου δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Ἡ ΣΤΕΓΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

Τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητόν,

Ἐὰν ἡ ψυχὴ σου διακατέχεται ἀπὸ τὰς ὑψίστας ἀρετὰς τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, τότε πρόσφερε τὸν πενιχρόν σου ὀβολὸν ὑπὲρ τοῦ ἀνεγειρομένου Οἰκοτροφείου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ ἀπὸ σὲ πολλὰ χρήματα, ἀλλὰ πλούσια χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης αἰσθήματα. Ἐὰν δὲν διαθέτῃς πολλὰ, πρόσφερε ὡς ἡ χήρα ἐκείνη τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου τὸ δίλεπτον, διὰ τὸ ὅποιον θὰ ἐπαινεθῇς κατὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσίαν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀναμένει ἐμπράκτως τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἰδικῆς σου πρὸς τὸν πλησίον θερμῆς ἀγάπης.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)